

ЖІНОЧИЙ СВІТ

WOMAN'S WORLD

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1959

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік X Березень, 1959 Ч. 3.

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової
Редагує редакційна колеґія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 35 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00. Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. штерл., у Франції 900 франків.
Редакційна колеґія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху", 184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol X March, 1959 No. 3

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 35 c.
Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½
in France — 900 francs.

Printed by the New Pathway, 184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЗМІСТ

Обгортка Мирона Левицького

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11, England

ФРАНЦІЯ:
Mme Anna Pasternak
16, Rue de V Diamant
Paris 13,
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. Irena Pelenska
4 Lusty St.
Arncliffe, Sydney, N. S. W.
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК X | БЕРЕЗЕНЬ, 1959 | Ч. 3 (111)

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

. . . О святая!
Свята батьківщино моя!
Як поможу тобі в одгаю, —
І ти закована, і я . . .
Скажу тиранам Божу волю, —
Не зрозуміють, не приймуть!
І на твоїм широкім полі
Камінням вісника поб'ють! . . .

О, Боже сильний і правдивий,
В Твоїй руці — життя і смерть . . .
Благослови возстать собором
На подвиг новий і суворий —
На гин викуплення землі,
Землі, повитої в неславу,
Стократ политої криваво,
Колись преславної землі!

("Безталанний", 1843 р.)

———о———о———о

МАЙБУТНІМ ПОКОЛІННЯМ

(В ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ)

В місяці березні (9-го і 10-го) святкуємо рік-річно пам'ять народження і смерти найбільшого сина України, генія слова та співця-пророка — Тараса Шевченка.

Ці дві дати, що сходяться майже в один час, вшановуємо з великою пошаною і любов'ю, бо Тарас Шевченко відограв велику ролю в житті українського народу. Це ж бо він збудив його з вікового сну неволі, змалював його світле минуле та вказав новий шлях — шлях національного відродження.

Шевченкове могутнє геніяльне слово заторкнуло кожну ділянку життя українського народу та наповнило його душу новим, глибоким духовим змістом.

Важливе місце у творах Шевченка займає жінка. Жінка-мати це основа сім'ї і їй Тарас присвятив багато своїх віршів і поем. А матір підніс на п'єдесталь свого призначення і незрівняної краси.

Кобзар Шевченка — це відтворення всього тодішнього життя в Україні та заповіт на майбутнє. Це вогненне слово, що перетворило українців у націю, що знає чого хоче й до чого прямує. Це духова скарбниця, з якої народ постійно черпає нові сили до дальшого змагання за свої права.

З вдячности за це все українці щороку врочисто вшановують його пам'ять.

Українці в Канаді з неменшим пієтизмом шанують Шевченка. А оце з нагоди недалеких роковин 100-ліття смерти Поета, що припадають у 1961 році, заздалегідь приготовляються до гідного святкування цієї переломової дати.

За ініціятивою і проводом Комітету Українців Канади, свого репрезентаційно-координаційного центру, підготовка до цього святкування в повному ході.

Як відомо, Комітет Українців Канади започаткував акцію здвигнення величавого пам'ятника Тарасові Шевченкові в соті роковини його смерти та створення Народньої Фундації Українців Канади його імені.

Монументальний пам'ятник на просторій площі перед манітобським парляментом у Вінніпеґу, центрі українців Канади, буде тривалим доказом невмирущости українського духа. Він, пам'ятник, наче смолоскип присвічуватиме м а й б у т н і м п о к о л і н н я м, оживлятиме їхні душі та сповнятиме гордістю на велич свого поета та свого народу. Пам'ятник також свідчитиме про нас, як про народ з належним та далекосяглим розумінням культу Шевченка поза межами України.

До здійснення цього великого і благородного діла — здвигнення пам'ятника і створення Народньої Фундації Українців Канади ім. Тараса Шевченка — повинні причинитися також і українки в Канаді, а то й поза Канадою.

Хай не буде ні одної українки, а зокрема хай не буде ні одної членки ОУК, що не зложила б і своєї пожертви на цю ціль.

Відгукніться щедро в с і на заклик Комітету Українців Канади!

Здвигнім спільними силами гідний пам'ятник Тараса Шевченка у Вінніпеґу на славу Поета, на славу канадійських українців та майбутнім поколінням на тривалий доказ величі духа українського народу.

В ІМ'Я МАЙБУТНОСТИ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ В КАНАДІ

...І зорі червоні, як перше плили,
Попливуть і потім; і ти білолиций,
По синьому небу вийдеш погулять...
...Як над Вавилоном, над його садами,
І над тим, що буде з нашими синами,
Ти вічний без краю!.. Люблю розмовлять...

("Гайдамаки" — Т. Шевченко)

УКРАЇНЦІ КАНАДИ!

Комітет Українців Канади, виконуючи в цій країні перед Урядом і суспільно-політичними інституціями обов'язки все-української крайової репрезентації та несучи вже повних 18 років великий тягар відповідальности за долю цієї вітки українського народу, звертається до Українського Громадянства та всіх родів і ступенів його Товариств, Організацій. Установ, Об'єднань, Церковних Громад, Станиць економічного характеру, торговельних і промислових, приватних Спілок і Кооператив, до всіх українських родин, чоловіків, жінок і молоді з гарячим закликом — ставати в ряди будівничих Пам'ятника - Монументу найбільшому Синові України, нашому безсмертному Генієві Тарасові Шевченкові.

Ця мистецька споруда, над якою працює кількадесят наших мистців, буде збудована у Вінніпеґу, що географічно положений у середині країни, та завдяки прихильности до справи урядових чинників, на одній з найкращих площ у Канаді, перед величавим будинком Манітобського Парляменту.

Це вперше, відколи нога української людини станула на Північно - Американському суходолі, ми, українці Канади, як одна зцілена українська спільнота, будемо реалізувати тут того роду плян у все-українському розмірі.

Між українцями Канади не буде такої людини, якої серце з того приводу не задрожало б радісним почуттям, що його зазнають тільки творці великих історичних цінностей.

Другий крок у тому самому напрямі й того самого історичного значення — буде створення Все-Української Залізної Фундації ім. Тараса Шевченка, якої основний Чартер ухвалить найближчий Все-Канадійський Конґрес Українців Канади в липні цього року.

Це той історичний шлях до світової майбутности, що його нашому поколінню визначує безсмертне Шевченкове Послання до живих, мертвих і ненароджених земляків, в Україні й не в Україні сущих, з його святою любов'ю до нас усіх та його ж журбою, щоб ми не запропастили своєї душі, відрікаючись скарбів Української Землі.

Цим нашим закликом відкриваємо, починаючи від 1 березня 1959 року, загальну збірку фондів на пам'ятник Тарасові Шевченкові, яких квота згідно з кошторисом, устійнена на 150 тисяч долярів.

До того часу всі Українські Громади в цілій Канаді повинні мати свої місцеві Шевченківські Комітети. Крайовий Шевченківський Комітет буде вибраний на Все-Канадійському Конґресі.

Технічні питання збіркової кампанії і відповідні вказівки будуть проголошені в слідуючих комунікатах.

Хай же Бог Всевишній допомагає нам у тому великому ділі й утривалить між нами непереможного Шевченкового духа. Без Шевченка наш козацький рід у Канаді звівся би на ніщо й загинув би. Тільки надрядна сила духа Тараса Шевченка буде ґарантією майбутности нашого роду в цій країні, а його Пам'ятник провідною зорею, що своїм ясним промінням пригадуватиме нашим дітям, внукам і правнукам, хто вони й хто їх нарід, та що вони, на широких автострадах у вільному світі, не сироти й не безбатченки.

І для нас, сучасників, стане легше жити в кліматі великих ідей Шевченка й навідуючись до Пам'ятника, у хвилинах нашої радости й скорботи, будемо набирати свіжих сил і віри.

Починаймо ж Дорогі Земляки, здійснювати нашу спільну задушевну мрію про репрезентативний Пам'ятник-Монумент Тарасові Шевченкові в Канаді, з таким ентузіязмом і любов'ю, на які це історичне діло заслуговує.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Президія

о. Д-р В. Кушнір, президент

о. Д-р С. В. Савчук, 1-ий віцепрезидент

М. Погорецький, 2-ий віцепрезидент і координатор

І. Г. Сирник ген. секретар

Члени: П. Вах, о. С. Їжик, Г. Кукса, В. Мартинець, д-р Т. Михайлівський, П. Олійницький, проп. Л. Стандрет, Є. Ситник, А. Фіґус.

ВІДЗНАЧЕННЯ МИРИ ЛАЗЕЧКО-ГААС

Відома канадійська поетка українського роду, п. Мира Лазечко-Гаас одержала почесну "грамоту признання" від УВАН за свою працю над перекладами Шевченка на англійську мову. Грамоту вручив поетці проф. Яр. Рудницький на цьогорічній Шевченківській Сесії УВАН у Вінніпеґу 1 березня ц. р.

ПАВЛО ЮЗИК

Основне завдання українців Канади

Висловлені думки д-ром П. Юзиком, професором Манітобського університету й президентом Осередку Української Культури й Освіти, про основне завдання українців Канади стосуються в однаковій мірі як до чоловіків, так і до жінок. Українська жінка може й **повинна** відограти велику ролю в цій важливій проблемі, що торкається майбутнього життя українців у Канаді.

З приємністю містимо актуальну статтю д-ра П. Юзика та радо приймемо відповідні завваги чи нові думки від читачок(ів) "Жіночого Світу" до цієї теми. — **Ред.**

У своїх публічних виступах провідники українських світських і церковних організацій рідко підносять питання основного завдання української групи в Канаді. Дуже часто чути від них, що головне завдання українців є піддержувати морально й фінансово певну організацію, або церкву, або політичну партію чи справу. Хоч як важна церква в житті народу, хоч як важна справа визволення України й хоч як важна консолідація українських організацій, все таки передумовою успіху в усіх цих ділянках є не тільки самозбереження української групи як такої, але також її постійний розвиток.

Інакшими словами, без українців не можуть існувати українські організації, установи й церкви. А ті, що тепер діяльні й виконують вартісні функції, можуть пізніше зникнути, якщо не буде постійного допливу молоді, яка буде шанувати теперішні цілі й ідеали. Так розпалося кілька груп у Злучених Державах.

Канадійський уряд не приймав українських переселенців як українську групу з забезпеченими правами. Кожного переселенця чи іміґранта прийняв уряд як майбутнього громадянина Канади. Завдяки збереженні наших культурних вартостей, завдяки діянні такого консолідаційного чинника як Комітет Українців Канади й завдяки нашому великому вкладі у всебічну розбудову Канади, українці виринули як поважна й щораз більше респектована група.

Канадійське населення складається з більше як п'ятдесят національних груп з різних рас, віроісповідань і культур. Після перепису 1951 року, британці (англо-саксонці-кельти) творять менше як половину населення — 48 процентів, французи — 31 процент, а всі решта — 21 процент. Британська й французька групи мають свої права забезпечені в конституції і в законах. Вони домінуючі елементи в Канаді.

Всі інші поза британською й французькою групами творять так звану третю групу, або третій елемент. У цім елементі є дуже велике число різних етнічних груп, але їх діяння в Канаді зовсім не скоординоване. Сюди належать українці. Вони хоч творять тільки три проценти канадійського населення, так розположені по цілій Канаді й мають настільки поважних здобутків, що їх роля, як провідника третьої групи, майже незаперечна.

До Другої Світової Війни, супроти всіх цих менших груп канадійський уряд і провідники загально пристосовували напрям асиміляції, або теорію "стоплюючого котла" (мелтінґ пот), що вийшла зі Злучених Держав. Разом з іншими групами в третій групі українці поборювали асиміляцію, вказуючи на приклад лева, що жере безборонну вівцю; вівця, що могла б зробити певний вклад, таким способом пропадає. Стоплюючий котел мішає всі виразні складники, з чого витворюється незнаний продукт, а часто наверх випливає брудний накип; так само могло б статися зі стопленням різних культур, що також могло б видати небажаний вислід.

На початку Другої Світової війни канадійський уряд створив "Горожанський Відділ" (Ситизеншип Бренч), що мав за завдання координувати зусилля всіх етнічних груп для провадження тяжкої війни. В цей час вийшла концепція "інтеґрації", яка була сприємлива для всіх груп й яка до сьогодні є напрямом уряду. Інтеґрація признає культурні цінності всіх складових груп і висуває напрям, щоб поступнево інкорпорувати гарні аспекти всіх культур і тим способом творити канадійську культуру. Тоді, канадійська культура була б подібна до мозаїки, в якій блищалися б ясно всі дорогоцінні камінці, або до райдуги, в якій всі кольори творили б прекрасну цілість і чар, або до квітного саду, в якому кожна квітка пишалась би своїми питомими кольорами й ароматом.

Після концепції інтеґрації, кожна етнічна група не тільки має право на існування, але — що дуже важне — від неї вимагається видати з себе найкращі культурні вартості, як вклад у загальну скарбницю канадійської культури. Це дає нагоду для кожної групи, щоб зберегти себе в найкращому виді, розвиватися й навіть творити нові вартості. В цьому процесі відограє головну ролю видатність на культурному полі, хоч не виключається видатність у політиці й економічній сфері.

Культура представляє обличчя народу й його душу, яка є глибиною його життя. Вона має багато складників — літературу, історію, мову, музику, мистецтво, танці, традиції, звичаї, філософію, релігію й освіту. Через ском-

плікованість культурний процес повільний і поступ часто затриманий, зокрема коли обставини несприятливі, або як одиниці, організації, установи, чи держави не дадуть заохоти й потрібних фондів. Зробити поступ у політиці чи в економічній ділянці легше, як на культурному полі. Народ може стратити політичну й економічну свободу, але він не зникне, якщо його культура буде збережена. Раз згине його культура, тоді гине народ, чи відтинок народу поза межами батьківщини.

Українці в Канаді є малий відтинок українського народу далеко від оріґінальної батьківщини. Ми можемо бути затоплені в широкому й глибокому канадійському морі. Ми неначе корабель, що відплив від головної фльоти. Як корабель міцний і має розумних керманичів, які доставлять довільно палива, він буде довго існувати й служити. Корабель — це українська культура, керманичі — це провід КУК, а паливо — це фонди, сперті на твердих економічних підвалинах.

Існування в Канаді поверх шістдесят років виявило певні тенденції в житті українців. Перші переселенці, переважно селяни, створили базу. Вони перетворили мільйони акрів диких західніх степів на плодючі фарми й спричинилися багато до розбудови залізниць, міст і до розвитку цивілізації взагалі. Хоч багато з них були неграмотними, вони збудували церкви, залі й бурси, вели рідні школи, влаштовували концерти, представлення й відчити, видавали часописи й книжки, створили політично-культурні організації, своїх дітей посилали до високих шкіл і брали активну участь у політичнім житті Канади. Їхні діти пішли в усі галузі життя цього краю. Друга іміґрація, яка прибула між війнами, скристалізувала ідеї толерантности, єдности й активної помочі визвольним змаганням на Україні. Третя іміґрація, що прибула по останній війні, дала вклад визначних науковців і культурних діячів, але також внесла політичний розгардіяш.

Сьогодні, в загальних рисах так виглядає життя українців Канади. Маємо дві великі церкви з митрополитами на чолі, але вони дуже мало причиняються прямо до суспільної праці. Організацій є велика скількість; це створило велику колотнечу з шкідливими наслідками й тепер вони слабнуть і розпадаються. На щастя існує координаційне тіло — Комітет Українців Канади, що діє конструктивно, але не має задовільної піддержки з боку складових організацій й громадянства. Число молоді збільшується, але щораз менше вступає до українських організацій і церков. Хоч є поважні здобутки в політиці (міністри, сенатори, і т. п.) і в економічній ділянці, то ці здобутки не завжди приносять конкретну користь для української групи.

Українська культура, як еменація цілої нашої групи, є загально занедбана. Її розвиток є залежний від організацій, які самі є слабі. Хоч дещо робиться, але це є доривочне. Коли на церкви, церковні школи й харитативні установи вплюваюють мільйони долярів, то на культурні потреби приходять відчепні центи. Брак балянсу це нездорове явище. Не забуваймо, що як українська культура занепаде й зів'яне, то українські церкви, установи й організації стануть порожніми й українська група евентуально зникне в Канаді без значного сліду.

Як хочемо затримати молодь при українстві, то треба присвятити найбільшу увагу культурі, так як робить жидівська група в Канаді. Молодь не розуміє й не хоче розуміти політичних і релігійних сварок, що має таке велике місце в нашому житті. Тому вона втікає від українства. Справа української культури не поставлена на високе належне їй місце, й наша молодь, незнаючи цінностей нашої культури, а знаючи гірші сторони нашого життя, не тількищо не має що шанувати, але часто навіть стидається свого походження. Кричати на молодь у церквах і залях нічого не помагає, бо вона й так цього не чує. Більшість української групи в Канаді є уродженцями цієї країни й до неї треба іншого підходу.

Отже, як велика більшість уродженців не приходить, але втікає від українського життя, то треба знайти способи дістатися до них. Перше й основне це те, щоб поставити справу української культури на найважнішому місці в програмі діяння КУК. Друге, треба поширювати інформації про українську культуру і переклади з української літератури по школах, включно з університетом в урядових колах, промовами до канадійських клюбів і участю добрих хорів, танцювальних груп й різних мистецьких вистав на канадійських імпрезах.

Підкреслюю, що відповідальність за хід культурного розвитку в Канаді має мати українська група як цілість. Комітет Українців Канади мусить дати провід в цій ділянці й знайти найкращі способи й відповідні фонди — з повною піддержкою українських організацій, церков і громадянства. Як хочемо передати важний український вклад у скарбницю канадійської культури, чим гордилась би наша молодь, ніяка інша установа не може цього зробити на широку й високу скалю, тільки КУК. Тому, що канадійський уряд іде по лінії інтеґрації, то доступ українців до деяких державних фондів, як Канадійська Рада (Кенеда Кавнсил), і до уродженців Канади улегшений. Коли здобувається мільйони дол. на церки, то муситься знайти мільйони на конечні потреби культури. Як про це скоро не подбається, то пізніше може бути запізно.

З потреб, які вимагають пильної уваги й акції, необхідно, щоб постав Дім Української

Д-р Н. ПАЗУНЯК

Ювілей заслуженої ученої

13 лютого 1959 р. минуло 75 літ з дня народження нашої визначної ученої, проф. д-р Наталії Полонської-Василенко. Є це заразом 50-ліття її науково-дослідчої і педагогічної праці. Це велика дата в житті людини, що вміла й уміє жити вартісним життям і, не зважаючи на дуже важкі обставини, творити цінності для скарбниці національної науки й культури.

Ювілятка прийшла на світ 13 лютого 1884 р. в Харкові. Змалку здібна до науки, скінчила гімназію з медаллю в 1901 р. Вищі Жіночі Курси закінчила в Києві в 1911 р., а в 1913 р. здала державний іспит в університеті св. Володимира.

Вже з 1909 р. виконує дослідчу роботу в архівах, а з 1910 р. починає свою педагогічну працю в гімназіях, з 1912 р. в вищих школах — як асистент двох катедр історії і методики викладання історії. В 1916 р. здає маґістерський іспит і в тому ж році здобуває доцентуру в Київськім університеті.

Це одна з перших жінок, що дійшла до цього наукового ступеня в цілій російській імперії. Після цього іменують учену професором ряду високих шкіл: Вищих Жіночих Курсів, Народнього Університету, Географічного Інституту, Археологічного Інституту. Після ліквідації совєтською владою цих шкіл в 1920 р., поновлює працю у Високій школі в 1927-32 рр., проводячи курс археології, а 1914-41 р., як професор історії України.

Починаючи з 1924 р. є членом Української Академії Наук. В повоєнних часах продовжує діяльність як професор Українського Вільного Університету в Празі, в Мюнхені — Богословської Педагогічної Академії; з 1946 р. як дійсний член НТШ і УВАН, а також член Інтернаціональної Вільної Академії Наук у Парижі від 1953 р.

Ювілятка являється при тім автором близько 200 наукових праць, з яких понад 100 вийшло друком. До її капітальних праць належать: Історично - культурний Атлас з 1914 р., потім велика монографія "Заселення Південної України в середині XVIII ст.", за яку вчена дістала докторський титул. Тепер ця праця вийшла в англійській мові. Останнього часу появилась її "Історія ВУАН", що свідчить про великий зібраний матеріял і джерельні знання авторки.

Вже цей ляконічно - короткий перегляд наукової діяльности ювілятки свідчить про її життя, як про повне наполегливої праці й посвяти улюбленому ділу. Переслідувана совєтською владою за свою українську патріотичну настанову, не міняє своєї лінії під ворожим тиском і гнетом. Воліє цілі роки не викладати в школах і не бути офіційно членом УАН, ніж викладати молоді неіснуючі істини згідно з Лєнінсько - Сталінською доктриною. Та й тепер, перебуваючи в невідрадних обставинах повоєнних часів у Німеччині, слаба здоров'ям, не випускає пера з рук, працює наполегливо й з захопленням, якого могли б їй позаздрити молодші її колеґи.

Треба не втрачати надії, що ювілятка зможе ще довгі роки проводити свою улюблену високовартісну наукову працю.

Культури (назва може бути інша) в Вінніпеґу, в центрі українського життя в Канаді; цей будинок повинен бути елеґантно імпозантний й репрезентативний, так як катедра церкви. Тут повинен міститися спільний музей, спільна бібліотека й архіви; основою може бути Осередок Української Культури й Освіти й інші подібні установи, як також науково-дослідчі інституції, як Українська Вільна Академія Наук (УВАН) і Наукове Товариство імені Тараса Шевченка (НТШ). Така інституція могла б провадити Культурно - Освітні Курси загального харкатеру з рамени КУК, і різні компетиції в співі, музиці, танцях, писанках, вишитті, красномовстві, поезії, і т. п.

Щонайшвидше треба приступити до створення трьох фондів:

1. **Видавничий Фонд,** що повинен бути ротаційний, для видання потрібних книжок з історії, літератури тощо, підручників для Рідних Шкіл, Публічних і Середніх Шкіл і для університетів, енциклопедії, й поважного журналу культури в англійській мові.

2. **Дослідчий Фонд** для потрібних дослідів у різних ділянках, щоб заплатити спеціялістам, які могли б віддати свій час виключно для певної цілі.

3. **Стипендійний Фонд** для здібних студентів, щоб брали вищі студії, які були б корисні для української групи в Канаді. Для кожного фонду були б комісії, зложені з авторитетів і з людей з досвідом. Ці фонди могли б бути частинами **Української Фундації,** на яку гордо жертвували б організації й одиниці, включно з тестаментами по смерті, а процентовий дохід був би призначений на згадані цілі. Треба вітати почин КУК у цьому напрямі.

Так уже роблять деякі інші групи, наприклад жиди, ісляндці і інші. Як ми так поступимо, то запевнимо здоровий розвиток української культури, що напевно викличе респект у молоді й затримає її при українстві. До цієї творчости варта змагати, бо вона може вийти тільки на добро української групи, української справи й нашої країни, Канади.

ГАЛИНА ЛАЩЕНКО

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА І ЇЇ РОЛЯ В СВІТОВОМУ РОЗВИТКУ ЖІНОЧОГО РУХУ

(Продовження)

З цієї братської школи згодом виріс київський колеґіюм, який пізніше став славною Києво - Могилянською Академією. А мати гетьмана Івана Мазепи, вже тоді черниця і членка Луцького братства, Марія Магдалина, часто бувала дорадницею сина. Войовничі волинські жінки, коли виникала конечність, з своїм військом й селянами, виступали проти татар в обороні свого майна. Деколи, захищаючи свої права, виступали й проти короля.

В другій половині XVII ст. здобула великий вплив серед козацтва жінка полковника Семена Палія, "мати-полковниця", як її називали. В часі заслання її чоловіка, з вірними їй козаками, вона обороняла Хвастівщину від поляків і фактично правила цими землями.

Італійка Гелена Люкреція дістала науковий ступінь у Падуанськім університеті в 1678 р. А через 100 років Лавра Бассі в Болонськім університеті зайняла катедру фізико-медицини. В 1716 р. до хворих дітей московського царя Петра була викликана "дохтуриця", грекиня Лавра Поликала. Марія Аморетті славна як правник. Луїза Чіччі відома поетка. Джіанніна Міллі стала в середині XIX ст. народньою поеткою Італії і музою італійського відродження. Вона заснувала для жінок кілька шкіл. Італійки Ізабелла Патуці, Ада Неґрі — поетки, з них остання, що сама походить з селянсько-робітничої родини, хоч вийшла заміж за багатого шляхтича, була правдивою народньою трибуною у своїй батьківщині. Луіза Саредо — письменниця і скульптор, Олександра Раввиця італійська громадська діячка. В Росії, за часів цариці Катерини II, Катерина Дашкова призначена головою Академії Наук. В добу французької революції Манон Ролян замість більш нерішучого чоловіка, властиво кермувала міністерством і рішеннями Конвента. Письменниця і революціонерка Олімпія де Ґуж загинула на ешафоті за сміливі докори Робесп'єру. Жінки кермували сальонами в вищих колах Італії в епоху Відродження, хоч, може, першим таким сальоном був дім Аспазії, славної своєю красою і розумом ще в V ст. до Р. Х. В її домі сходились найздібніші люди в Атенах. У Франції в часі Директорії відігравав ролю політичний сальон письменниці мадам де'Сталь, де бував Костюшко. Відома неприятелька Наполеона, в часі свого вигнання об'їздила багато країн Европи, зустрічалась з Ґете, Шіллером і іншими визначними особистостями того часу й написала декілька творів, як "Корінна", "Дельоріна", "De l'Allemagne", "Des passions". В тодішньому вищому світі боялися її гострого язика і дотепів. Господинями інших відомих французьких сальонів, де збирались письменники, політики, дипломати, де обмінювались думками, де шліфувались мова і делікатність поводження і які увійшли в історію культури Франції, були маркіза Рамбуйе, Нінон де Ленкло, мадам де Савіньї і ін. В часі Реставрації в сальоні мадам Рекам'є царював Шатабріян. Юлія Рекам'є була відома не лише у Франції. Але це не було сяйво лише її духа, але й краси, в рамках багатства й казкової розкоші. Ці сальони і та вишліфованість, яку вони давали мові, літературі, новим ідеям, врешті поводженню помагали вводити скарби французької культури в загально світову скарбницю. Вплив "сальонів" і їх "королев" був величезний. Бо їх господині вміли мирити і з'єднувати людей. **А жінка мусить стерегти не лише свою родину, але й товариство, громаду й бути його душею.** Стиль таких сальонів перейняли й інші країни, але того блиску, як у Франції, вони не досягли. Взагалі жінки на заході мали великий вплив на громадське життя, хоч правно займали становище дуже підрядне. В добу середньовіччя вони ушляхотнювали лицарські звичаї. На них було скероване надхнення мінестрелів і міннезінґерів. А вже пізніше літературний смак, мова, поводження удосконалювались через сальони. Важкі історичні умови утруднили в нас можливість розквіту такого стилю товариського життя, хоч процвітало воно в Польщі в рухливім житті давньої шляхти, з їх соймами і соймиками, де душею товариства була жінка. Але ці культурні завойовання йшли на верхах і не вносили нічого в тодішній побут. В російській імперії розцвіт сальонів був в 20-30-ті роки XIX ст. Та зміни в положенні аристократичної верхівки викликали поступово упадок сальонів.

В добу романтизму жінки з вищих кол діють більше, як інспекторки чи приятельки поетів і державних мужів. Вони всім цікавляться але "в собі". Мовляв, "кермуйте світом, а ми хочемо кермувати вами". Такими інспекторками були в давніші ще часи Беатриче для Данте, Лявра для Петрарки, Фарнаріна для Рафаеля, Леонора д'Есте для Тассо, фрав Ґуттерман для Віелянда, Лотта фон Лянґенфельд для Шіллера, Беттіна для Ґете, Козина Ваґнер для Ріхарда Ваґнера, сирота Оксана і Ганна Закревська для Тараса Шевченка. Під їх впливом, а часто без усякого намагання з їх боку, а тільки під впливом того глибокого враження, яке вони зробили на мужчину "він буде рости по їх бажанню", як казав Ліст, "ставати таким, яким вони бажали його бачити. І така його любов хоронить сон нації, не дає йому перейти в смертельний".

(Далі буде)

ОЛЬГА ВОЙЦЕНКО

ЕМАЛІСТКА, ЩО НЕ МОЖЕ ЖИТИ БЕЗ ВОГНЮ

Моя недавно відбута подорож до Европи дала мені можливість познайомитися з українськими мистцями, що діють під теперішню пору в західній Европі. Мало з нас у Канаді чи в ЗДА знає про них і тому я хотіла б познайомити ширшу громаду з деякими. Відсилаючи більш зацікавлених до моїх репортажів, що друкуються на сторінках "Українського Голосу", (опісля вийдуть окремою книжкою), в цій статті хочу подати декілька інформацій про невідому тут за морем жінку-мистця, п. Марійку Дольницьку, що з нею я мала змогу познайомитися при кінці моєї европейської подорожі у Відні.

На основі її усних інформацій, а також матеріялів, що мені їх ласкаво подала її близька приятелька, п-на Мирося Левицька, я можу познайомити ближче читачок з її особою. Пані Марійка не тільки невідома нам у Канаді як мистець, але рід мистецтва, якому вона присвятила все своє життя, мало тут знаний. Пані Дольницька — европейської слави емалістка й має вироблене ім'я серед фахових мистецьких кіл. Вона народилася в Галичині, дочка радника, Антона Дольницького. Науку побирала в Відні. По закінченні Школи Прикладного Мистецтва, вибрала емаль, як спеціяльний фах, крім цього скінчила клясу малярства у проф. Miller-Hoffmann-а. За свої праці в емалі отримала в Школі Прикладного Мистецтва велику нагороду "Eitelbergerpreis". Цю нагороду нелегко дістати, бо за 30 літ була вона дана тільки шість разів.

По першій світовій війні п. М. Дольницька виїхала була до ЗДА й там працювала чотири роки як малярка — в Міннеаполис і в Филаделфії. В Америці дістала кілька нагород за свої емалеві праці. Тут мала чотири власні вистави (one man exhibits). Вернувшися до Відня, відкрила в "Новій Ґалерії" свою власну майстерню емалю. З того часу брала участь з великим успіхом у багатьох виставах по музеях, ґалеріях і виставах церковного мистецтва в різних краях, де одержувала дуже часто нагороди. На виставі в Стокгольмі сам король купив один з її емалів, а на австрійській виставі мистецтва в Лондоні дістала нагороду. Її речі були на виставі майже в кожній країні західньої Европи. В 1936 р. була покликана до Львова. Там мала в Школі Прикладного Мистецтва курси в емальових роботах, а її чоловік, проф. Отто Недбаль, курси в металевих виробах.

Крім техніки емалю, пані Дольницька опанувала дуже стару техніку малювання воском (так звана "енкавстика") і в цій ділянці зробила ряд винаходів, модернізуючи цю стару техніку. З приводу цього в 1949 р. появилася її стаття в англійській мові під заг.

М. Дольницька: Мадонна (емаль) З колекції О. Войценко

"Про матеріяли й методи енкавстики" в книжці "Encaustic" — Materials and Methods — Frances Pratt & Becca Fizil, Lear, New York, 1949.

Друга світова війна послабила можливості її праці, але по війні вона знову почала інтенсивно творити й працювати. На інтернаціональній виставі Христіянського Мистецтва в Відні закупив сам міністер Освіти два її емалі. Один з її останніх робіт (з 1957 р.) це прегарна чаша для греко-католицької церкви у Фреквіль (Frackville), ЗДА; вона її виготовила на спілку з чоловіком. Сама виконала спецальної форми й величини образи в емалі, а її чоловік оформив тло чаші й виконав усе інше, що треба було до цілости композиції в золоті. Я бачила знимки цієї чаші — це щось надзвичайне.

Між емалями пані Дольницької находиться дуже багато ікон. Взагалі її твори базуються переважно на біблійних мотивах, бо вона глибоко віруюча людина. Я щаслива, що вдалося мені привести дві Мадонни її роботи. Одна з них находиться в моїй колекції, а друга в пані М. Рудницької, що також дуже високо цінить творчість п. Дольницької.

Її майстерня положена в центрі Відня, недалеко храму св. Стефана в дуже старовинній будові колишнього манастиря з грубезними мурами та вузенькими коридорами. Власне при кінці одного з коридорів находиться сама майстерня, а в одному куточку її обов'язкова піч до випалювання. Одна журналістка, коли писала про майстерню п. Дольницької, назвала її "Чарівною Майстернею", а далі написала так:

"Господиня цього гарівного царства сидить нахилена при столі й укладає з великим трудом пінцеткою маленькі й ніжні фігури людей, звірів, квітів тоненькими плоскими дротиками на емальованих плитах і підставках. Трудна це й морогна робота. Пані Дольницька пояснює, що ця робота вимагає не тільки артизму маляра, а також золотаря. Сягає ця техніка аж до старовинних гасів, до старих єгиптян, персів і китайців з-перед 3,000 літ. До повного розквіту дійшла ця техніка у Візантії..."

В дальшому згадана журналістка подає деталі емальової техніки й з захопленням висловлюється про працю нашої землячки.

Дуже цікаве закінчення її статті й ним я хочу закінчити ці свої короткі інформації:

"Емаль — техніка випалювання в огні. — 'Не можу жити без огню' — заявляє з усміхом пані Марійка Дольницька".

Народнє Мистецтво Осередку УКО

(Виставка під час чайного прийняття)

Один раз у році Осередок Української Культури й Освіти у Вінніпеґу влаштовує імпрезу т. зв. "чай", щоб придбати дещо фондів на ведення праці в Осередку.

Дня 22 лютого 1959 р. відбувся саме такий чай у великій залі УНО. Імпрезою заряджувала п. Т. Кошиць, управителька Осередку. Пані з вінніпеґського Відділу ОУК приготовили чайне прийняття, а пластунки допомогли обслуговувати гостей.

Імпрезу відкрив відповідним вступним словом голова Осередку УКО, проф. Павло Юзик. Він також представив присутнього на прийнятті посадника Вінніпеґу, п. Степана Дзюбу. Численна добірна публіка виповнила простору залю дому УНО.

Змістовний реферат про українську народню вишивку, а також пояснення до виставки народньої ноші виголосила редакторка "Жіночого Світу", п. Стефанія Бубнюк.

Центральне місце на виставці відступлено для Київщини й Полтавщини. Тут пишалися: 1 сорочка — вирізуванням, 1 вишивана сорочка з меріжками і 1 сорочка вишивана хрестиковим рослинним орнаментом. Крім сорочок було 3 рушники: тканий, вишитий і відбиваний, що, вміло розміщені, доповнювали й творили цілість.

Праворуч пишалися такі сорочки: 1 з Полісся, вишивана заволіканням, з куском тканої спідниці, 1 сорочка зі Сокальщини з перевагою чорного кольору, та цікавою сполукою рукава з уставкою, 1 сорочка з Буковини, святочна, вишивана з додатком золота і срібла, добре задержана, та 2 давні, що їм більше, ніж 150 років. Три ткані рідкісної роботи рушники давали добру уяву про вичислені землі України.

Ліворуч красувались і манили око глядачів також жіночі сорочки: 1 сорочка дуже давня зі Станиславівщини, з орнаментом тканим і дискретно приміненою вишивкою; 2 сорочки з Городенщини (такі до себе не подібні), одна вишивана "коциком", друга хрестиками, що наочно вказували про незрівняне багатство вишивкового орнаменту й техніки не лише областей чи повітів, але навіть поодиноких сіл. Прекрасна сорочка з Борщівщини закінчувала перегляд вичислених районів України.

Жіночі сорочки з повітів: Борщів, Заліщики, Городенка і Станиславів

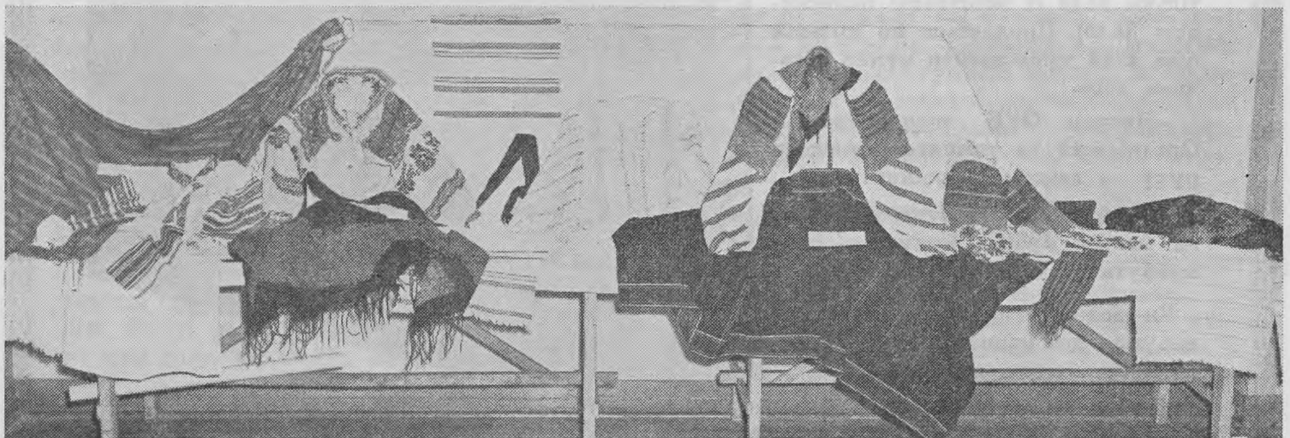
Сорочки й рушники — Київщина, Полтавщина

Доповненням до поодиноких зразків були крайки, хустини, ґердани й намисто, 1 обгортка, 1 плахта та 1 перемітка, а також природньої величини лялька в полтавському строї.

Всі вичислені експонати були добре підібрані та по мистецьки розміщені. Вистава вражала не скількістю, а якістю виставлених речей.

* * *

На жаль треба ствердити, що Музей Осередку Української Культури й Освіти не має дотепер гуцульських, бойківських і лемківських жіночих та чоловічих сорочок, а також інших частин одягу, що такі характеристичні для наших верховинців. Вони напевно є між нашими земляками, їх треба тільки відшукати й переконати тих, що мають ці скарби, щоб віддали їх до музею. В хатах, де їх може навіть з пієтизмом переховують, зацікавлена ними тільки маленька горстка домашніх, а в музеї їх оглядатимуть і свої, і чужинці. На цих чудових зразках учитиметься наша молодь, роджена поза межами України

Сорочки з Полісся, Сокальщини й Буковини

й набиратиме пошани й подиву для прадідів, що виплекали й нащадкам передали мистецькі зразки нашої народньої ноші.

В імені Осередку Української Культури й Освіти у Вінніпеґу звертаюсь із сердечним проханям до всіх, що читатимуть ці рядки: допомогти нам віднайти цих добродіїв-меценатів, що жертвували б для Осередку ношу наших верховинців обабіч Карпат. Не відкладайте на пізніше, зробіть це **негайно.**

Призначені речі для Музею ОУКО прошу слати на адресу Осередку:

Ukrainian Cultural and Educational Centre,
P. O. Box 791, Winnipeg, Man., Canada.

Іванна Зельська

ДИТЯЧИЙ СВІТ

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

ВЕЧІР

САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ,
ХРУЩІ НАД ВИШНЯМИ ГУДУТЬ,
ПЛУГАТАРІ З ПЛУГАМИ ЙДУТЬ,
СПІВАЮТЬ, ЙДУЧИ ДІВЧАТА,
А МАТЕРІ ВЕЧЕРЯТЬ ЖДУТЬ.

СІМ'Я ВЕЧЕРЯ КОЛО ХАТИ,
ВЕЧІРНЯ ЗІРОНЬКА ВСТАЄ,
ДОЧКА ВЕЧЕРЯТЬ ПОДАЄ,
А МАТИ ХОЧЕ НАУЧАТИ,
ТАК СОЛОВЕЙКО НЕ ДАЄ.

ПОКЛАЛА МАТИ КОЛО ХАТИ
МАЛЕНЬКИХ ДІТОЧОК СВОЇХ,
САМА ЗАСНУЛА КОЛО ЇХ,
ЗАТИХЛО ВСЕ... ТІЛЬКИ ДІВЧАТА
ТА СОЛОВЕЙКО НЕ ЗАТИХ.

ПЕРШИЙ ОЛІВЕЦЬ МАЛОГО ТАРАСИКА

Великдень у 1821 р. припадав на 22 квітня. Дуже гарно прибрала цариця весна село Кирилівку на Великдень. Свіжо побілені хати з мальованими віконцями аж потопали в білому цвіті вишень та в рожевому цвіті яблунь. У великодній вівторок у селі новина! В село зайшов коробейник (коробейниками звали в Україні мандрівних крамарів). Такий коробейник носив, а як мав візок і коника, то возив різні товарі на продаж. Була людям на селах і на хуторах вигода, бо не треба було йти до віддаленого міста. Все можна було купити в коробейника: цукру, чаю, хустки, заполоч на вишивки й іглu, нитки, гарні хустини ба й книжки. Вони вешталися скрізь і знали безліч усяких новин. Тому, як коробейник появився, була це для села неабияка подія. Був він тоді для села тим, чим тепер є газета.

Коробейника, що появився тепер у Кирилівці, знали тут уже здавна. І любили його, бо знав багато всячини та й умів гарно оповідати.

У великодній понеділок зайшов він нагору до двора. Там його гарно прийняла панська служба, бо в цьому році латинський Великдень припадав разом із православним, то мали його чим прийняти.

Тепер він у селі. І зайшов по старій знайомості до Григорія Шевченка. Знав, що його тут гарно приймуть.

Ось і сидить він уже в хаті, де на столі розложив свій крам. Посходилися сусіди, оглядають, вибирають, торгують. Дівчата оглядають — хустини, заполоч; жінки — посуду, а чоловіки — ножики, люльки. І діти обступили його, а в малого Тараса аж очі горять, як побачив якусь книжку "з кунштиками" (образками). Завважив це коробейник тай питає Тарасика:

— Гарні образочки, що?

— Гарні! — каже Тарас.

А батько:

— О, він дуже любить малювати!

— Так — каже мати, взимі всюди стіни пообмальовував вуглем.

— Бо не маю паперу ні олівця — а його очі вже глядять туди, де в коробейника папір тай олівці.

— Ех, коби в мене гроші, купив би зараз — думає малий Тарасик. Попрохати б хіба в батька. Та ні, в батька теж нема грошей, а олівець і папір дуже дорогі. Може пізніше прискладаю собі та й другим разом куплю — думає семилітний хлопчина, та все ж таки годі відірвати очі від цих скарбів, що їх повно в коробейника.

Завважив це коробейник тай питає:

— Хотів би ти, хлопче, мати олівець?

— Ой, ще й як хотів би! — закликав голосно Тарас, аж усі засміялися. Коробейник понишпорив у кишені тай добув відтіля кусень олівця.

— На, маєш олівець! Пиши й рисуй! Ти, бачу, цікавий, і з тебе будуть колись люди.

— Були б може — зідхнув Тарасиків батько — якби ми не кріпаки, а перед кріпаками світ замкнений.

А Тарас аж сяє від щастя...

— Стрівай, хлпоче, щоб ти мамі стін не мазав, дам тобі й паперу. І відчислив кілька аркушів паперу та подав Тарасикові. А він уже не знає, що з ним діється, не знає як і дякувати доброму старикові. Припав до його рук тай цілує старечу руку. Коробейник погладив Тарасика по головці та й каже до батька:

— А ви його таки вчіть. Хоч він, правда, кріпацька дитина, але буває таке, що й кріпаки виходять у люди.

— Вчити грамоти, то я його дам, бо цікавий він. Та серце болить, що змарнується дитина на панщині.

— Якось Бог милосерний дасть — сказав коробейник і взявся складати назад свій крам, бо вже мати заставила стіл свяченим для гостя. Тарас забрав свій скарб-олівець і папір, і вибіг у садок. Там оглядає олівець, оглядає синявий папір і здається йому, що він тепер пан над панами. Узяв якусь дощинку й сів собі під калиною. Поклав дощечку на коліна й уже береться рисувати.

— Що нарисую тепер? — думає. У цій книжці бачив я козака на коні. Ану, нарисую козака... І рисує козака, коня...

— Вдалося — радіє в душі хлопчина. Щоб то ще нарисувати? Спробую нарисувати нашу стару грушу біля хати...

Нарисував грушу, а потім і хату, а коло хати кудлатий Брисько вигрівається до сонця.

— Тарасе, Тарасе, а де ти? — почувся неньчин голос.

Тарасик швидко зложив папір і побіг у хату.

— Збирайся, підемо до церкви на вечірню — каже мати.

Тарас сховав папір та олівець і за хвилину був готовий. Батько зачинив хату й усі гуртом пішли до церкви. В церкві очі малого Тараса ввесь час спинялися то на одному то на другому образі іконостаса.

— Дома нарисую таку саму Матір Божу — думав. Ех, коби то я вмів красками малювати — зідхнув.

Тільки вернулися в хату, а він знову до паперу та до олівця. Сів у хаті на прилавку та й рисує Матір Божу. Побачив батько, приглядався хвилинку Тарасиковій роботі та знову зідхнув:

— Ех, коби він не кріпак! Були б з нього люди! — І трохи сльози не закрутилися батькові в очах. На силу їх спинив — не знаючи, що його син, Тарас стане найбільшив Поетом — Пророком України.

НАЙМЕНШІ — КОБЗАРЕВІ...

І ми також, — найменші діти,
Прийшли поклін Тарасові зложити;
І ми також про Нього знаєм,
Хоч ще у книжці не читаєм;
І хоч про Нього нас не вчили,
Ми всі вже Його полюбили.

Говорять — Він писав багато
Про нарід свій, про рідну хату,
Про Україну, люд обдертий,
І їм весь вік служив до смерти.

Говорять — Він любив гаряче
Усіх нещасних і терплячих;
Сам лиха витерпів чимало
За горами, що звуться Уралом.

Говорять — слово "мама" в Нього
Найкраще з словаря цілого,
Святим назвав його Шевченко,
І наказав любити неньку.

І ми підем Його слідами,
І будемо дуже добрі для мами,
І любити будемо ту близенько,
І ту другу, велику Неньку.

Ту маму всіх нас — Україну,
І Їй служитимем до загину;
Служити будем, працювати,
Щоб щастя-долі Їй придбати.

К. М.

COMMEMORATION OF TARAS SHEVCHENKO

People of every country in the world pay homage and revive the sacred memories of their great men. Throughout the year, on special days, praises are sung, excerpts read, words of wisdom quoted, famous deeds remembered of all these great national heroes who through the medium of the voice, pen or sword have made this a free and better world in which we live.

Just as the hearts of the English feel great pride at the name of Shakespeare; just as the hearts of the Scots glow with warmth when celebrating "Bobby" Burn's' Day; just as the hearts sing and "Irish eyes are smilin' " on St. Patrcik's Day; just as the hearts of all Americans gratefully and spontaneously respond to the name of Abraham Lincoln; so do the hearts of the Ukrainian people in all parts of the universe reflect devotion, reverence and pride to the name of their greatest poet, prophet, and fighter for truth and liberty, Taras Shevchenko.

To understand fully the contribution made by great men, it is often necessary to know the political and social conditions of the era in which they lived and become familiar with their biographies. We know that suppression of thought, poverty, injustice, imprisonment for truth, slavery and love of freedom have greatly influenced the thoughts, deeds and works of outstanding men. So it was with Taras Shevchenko.

Our poet was born March 9, 1814, near Kiev, Ukraine, during the "Feudal Age" period. Although there were a few free tenants, yet most of the peasants (kripaky) owed many duties and payments to the lord (didych) in their village. During this time the serfs were not given an opportunity to learn to write or read for fear this acquired knowledge would give them power to gain the freedom which they were denied. Such were the existing conditions in the country and village where our great Ukrainian poet was born.

For a few years he lived the life of a normal child protected and loved by his mother. Then by the early age of nine, Taras lost both his parents and was left to the mercies of the pompous and arrogant landlord, Engelhardt. During the following years of loneliness and unhappiness, which he could never forget, Taras found solace in drawing for which he showed a natural aptitude, and which later brought him the freedom he always hoped to realize.

When Engelhardt moved to St. Petersburg (now Leningrad) Taras was permitted to study with an interior decorator. In time he met Soshenko, a teacher at the Academy of Arts, who recognized a great artistic talent in the young boy and interested two friends in his creative works. With their help and others they bargained with Engelhardt and after a time bought Taras' freedom.

Once a free man, Taras while continuing his studies at the Academy spent there the happiest years of his life. Here he enjoyed for the first time the music of Beethoven, Mozart, and Hayden. Their music reminded him of his beautiful homeland and the Ukrainian songs and he experienced a great nostalgia for his native Ukraine. So intense was his love for Ukraine that he began to scribble poems on scraps of paper. It was then he wrote his famous poem, "Dumy" (Thoughts).

More poems followed until a small booklet entitled "Kobzar" was published in 1840. Later he wrote "Kateryna" and "Haydamaky". When these poems appeared they created much discussion, great interest and favourable comments from his friends. To his people in the Ukraine it was a miracle that the voice of their countryman should come back to give them hope and encouragement and stir them to break their chains of bondage.

Just at this time when Shevchenko was returning to his native land, the police arrested him, April 5th, 1847. He was found guilty—guilty because his poems had given his brothers in the Ukraine hopes of becoming free men. For this he was exiled to Siberia for ten years to military service, "under strict surveillance without the right to draw or write." However, inspite of their vigilance, he managed to continue writing fiery poems to his countrymen.

Not until 1857, two years after the death of Czar Nicholas 1, was Shevchenko set free, through the untiring efforts of his friends. After his liberation Shevchenko appealed to his people to fight to the bitter end until the Russian chain of oppression and tyranny was broken, until Ukraine was free and independent.

Shevchenko worked and wrote tirelessly but his hopes were not fulfilled. He could not do more. The great persecutions by the Russians had broken his health and his exile to Siberia shortened his life. His physical health so impaired, Shevchenko died March 10, 1861, "an old man" at the age of forty seven.

Although soon it will be one hundred years since our great poet died—his works and spirit lives among the Ukrainian people in the Old Country and across the seas in all parts of the universe. It is stronger now than it ever was before! His great words of wisdom and appeal for independence for his homeland, Ukraine, is better understood by the people who also fought and won freedom for their country. There is encouragement and support from all who have found refuge on the North American and other free continents. The spirit and fiory poems written by Shevchenko during the ten long years of persecution have found their way into the hearts of all free-loving people of the world.

If Shevchenko, who has been lying asleep for almost a century amid the rolling steppes of his homeland on the shores of his beloved Dnieper, were to come to life, his tired eyes would be filled with tears and his heart with joy to know that his teachings, his appeal to continue the struggle for a liberated Ukraine is met with great sympathy and understanding. "The helping hand" of other nations can make the prophecy and hope of a great poet come true! Pray God that this will be—soon.

Only through the translations of Shevchenko's works will the people of the world understand and be in complete sympathy with this cause, to help make Ukraine free independent. In the past years there have been many translations of various poems from the "Kobzar", to mention but a few by: William Richard Morfill, Ethel Lilian Voynich, Percy Paul Selver, Florence Randal Livesay, Edna Worthley Underwodd, Alexander Jardin Hunter, Rev. Percival Cundy, Prof. Clarence A. Manning of Columbia University, Arthur P. and Marion Moore Coleman. And now we have Myra Lazechko Haas, a poetess who is becoming well—known for her own creative works the past few years, and who has undertaken to translate the poems of Taras Shevchenko.

On March 1st, 1959, at the National Home in Winnipeg, Manitoba, Myra Haas received a diploma for her translations of some of the peoms. Quote: "This certifies that Myra Lazechko Haas received her diploma of recognition from the Ukrainian Academy of Science for her contribution in the field of Canadian letters and her specialized, outstanding work in the English translation of Taras Shevchenko."

Myra Haas acknowledged the honor bestowed upon her: "I accept this diploma with the deepest pride and gratitude, and I hope that one day in the near future, I can prove myself worthy of everytihng that this diploma represents".

Myra Haas then discussed her book "The Cranberry and the Thorn" which will contain the translations of Taras Shevchenko's poetry. She chose this title because "the cranberry" symbolizes the colorful, hardy Ukrainians; "the thorn" represents their thorny way of life in the pursuit of liberty and human rights.

"Each poem will be prefaced with an excerpt from the poet's diary, his conversation with friends and his thoughts on the specific time of the poem and the emotion that prompted the poem. The book will close with a thorough analysis of the poet's work in relation to British, American and Canadian poets as it is studied at the University. In this way I hope to determine Shevchenko's poetry on a universal basis to further the understanding of Shevchenko among students, library, critics and interested readers. This publication and analysis is timely because the poet's hundredth anniversary is pending in 1961 and because the Ukrainian language and all literature pertaining to Ukrainian affairs, is now prominent in the schools and universities of Canada. At no other time in the history of the free world has Shevchenko been so necessary to us, as he is today. Shevchenko has a universal message that cannot be restricted by national or racial boundaries. We have only become aware of what we might lose, by seeing what has been lost in personal freedom, human rights and human dignity. Shevchenko is a just reminder of democracy. As individuals, as citizens of the free world, let us remember him, read him, know him and realize through him, a better world for all mankind.

My book of translation will supplement the three volume set of Kobzar published by the Trident Press."

Preparations are being made by the Ukrainian Canadian Committee for 1961, which will be the centenary of the death of Taras Shevchenko, to erect a monument an the grounds of the Manitoba Legislature, Winnipeg, Manitoba, which is the centre of Ukrainian life.

Premier of Manitoba, D. Compbell in granting the request of the Ukrainian Canodian Committee in 1958 wrote: "Further to our discussion with your delegation and to the correspondence since that time, I now confirm that the Government will be pleased to provide a site on either the west or south side of the Legislative Building grounds for a monument to the memory of Taras Shevchenko."

The present Premier of Manitoba, D. Roblin, also expressed his approval in the following letter: "It gives me great pleasure to extend, through you, greetings to the citizens of Ukrainian origin in Manitoba, and to congratulate you on your plan to erect a monument in tribute to the memory of your greatest poet, Taras Shevchenko.

As I know, many Ukrainian pioneers, coming to Canada, brought with them Shevchenko's writings which were an inspiration to them during the first difficult years of their life in Canada. In appreciation of the poet's works the Ukrainian pioneers organized societies, clubs, delicated buildings and named schools and settlements in his honor; every year they arranged concerts and plays at which they recited his poems. All this greatly influenced the cultural development in this part of our country and helped to create new and better living conditions here. In that respect we can safely say that Shevchenko's work exemplified a universal moral factor and for that reason he is no stranger in Canada. I personally am proud of the fact that Shevchenko's monument will be erected on the Legislative grounds of our Province.

I wish also to congratulate you that on this occasion, the centenary of the poet's death, you undertook to establish a Ukrainian Canadian Foundation, from the proceeds of which you will be able to further develop your cultural values which will be of mutual benefit to all our citizens.

The erection of Shevchenko's monument in the capital city of our Province, which is the cen-

tre of Ukrainian organizational life in Canada, is an indication of your progress and achievement. All citizens of Ukrainian origin will have an opportunity to come and pay tribute to the memory of their poet and this will enhance better understanding and appreciation of your cultural contribution in the building of our Province and Canada as a whole."

In addition, replying to the request made to Prime Minister of Canada, John Diefenbaker in the letter stated: "I was pleased to learn of the campaign to be inaugurated in the near future by the Ukrainian Canadian Committee to raiso funds for the erection of a monument to the memory of the great Ukrainian poet and advocate of freedom, Taras Shevchenko, and also for the establishment of the first Ukrainian Canadian Foundation to finance the cultural activities of your Committee.

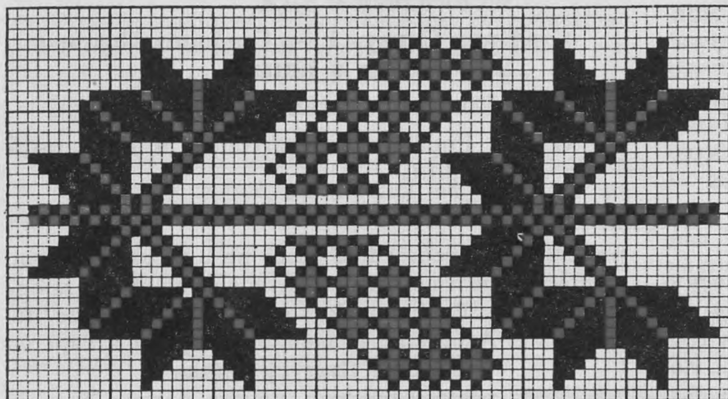
These undertakings are of great importance to our nation as a whole and I have no Hesitation in endorsing them, particularly to my fellow Canadians of Ukrainians ancestry.

My best wishes to all for a most successful campaign."

The Ukrainian Canadian Committee who have unerdtaken this colossal project of erecting a monument on the grounds of the Manitoba Legislature in the year 1961, are appealing to all people of Ukrainian extraction who live in Canada, United States or any other part of the world, to make this a success. The tentative cost of such a monument will be approximately, $150,000. Your contributions may be sent to the Ukrainian Shevchenko Committee, 722 McIntyre Building, 416 Main St., Winnipeg 2, Manitoba. Kindly contact the people of your community for this very worthy cause. We need your cooperation and financial support. For more information please write to the Ukrainian Canadian Committee.

Halia Hawryluk Charney

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

Взір із рукава жіночої сорочки. Знайдений у Смизі, на Волині. Вражає асиметричністю рослинного орнаменту, виведений хрестиками. Взір примінений три рази вздовж рукава, китицями вгору.

Для роз'яснення взору можна дозволити собі на заміну красок, а саме: те, що заподано чорним, вишити червоними нитками, а червоне вишити чорними нитками.

Іванна Зельська

ПРИВІТАННЯ

Редакція "Жіночого Світу" висловлює Вельми Шановній п. д-р Наталії Полонській - Василенко найкращі побажання з нагоди 75-літнього ювілею Її життя та 50-ліття Її науково-дослідної праці. Просимо Всевишнього, щоб зберіг нашу Дорогу Ювілятку в добрім здоров'ї ще довгі літа.

ПОМЕРЛА МАРІЯ СКОРОПАДСЬКА-МОНТРЕЗОР

Вночі з дня 10 на 11 лютого ц. р. померла несподівано в Оберстдорфі (Німеччина) на 59 році життя графиня Марія Скоропадська-Монтрезор, найстарша із дочок сл. п. Гетьмана Павла Скоропадського. Вона очолювала після смерти гетьманича Данила верховне керівництво Гетьманського Руху. Законним переємцем прав і обов'язків в роді Скоропадських являється її молодша сестра, Гетьманівна Єлисавета Скоропадська-Кужім.

Похорон Покійної відбувся в суботу, 14 лютого ц. р. в Оберстдорфі. Хай буде вічна і славна пам'ять Гетьманівні Марії Скоропадській, графині де Монтрезор- Добра пам'ять про неї житиме завжди в серцях українців-гетьманців та кріпитиме їх у праці для України.

"УКРАЇНА В ПИСАНКАХ"

Заходом Пластового Філятелістичного Бюра видано в Торонті прекрасну серію пластових марок "Україна в писанках". Серія складається з 45 марок з писанками різних територій України. Марки виконані кольоровою технікою, оформлені мистцем М. Левицьким. Зразки писанкових узорів зібрав, рисував та приготовив до друку о. Я. Еліїв.

Марки - писанки, що є добрим засобом поширювання знання українського народнього мистецтва між своїми та чужинцями, можна набути в ціні $1.50 за аркуш у пластовій крамниця "Плай" у Торонті.

ВІСТІ СФУЖО

КОМУНІКАТ

В житті української спільноти завершився один етап життя — сповнилось 75 літ від часу, коли українка проявила свою волю до громадського організованого життя, засновуючи свої гуртки в Києві і в Станиславові в 1884 р.

Духові злети її творчого духа та наполеглива завзята праця в усіх ділянках життєвих інтересів ще на схилі XIX ст. проламала льоди здавна відмираючих поглядів на підрядне становище жінки в суспільстві.

Українська жінка зробила від тоді великий вклад у життя рідного суспільства, дійшла до певних тривалих осягів та намірена далі шукати все нових шляхів своєї праці для добра й на вимогу всього українського народу.

Прагнення українки тут, поза межами Батьківщини, і в Україні, — одне: добро українського народу, здійснення його волі жити свобідним, від нікого незалежним життям. Українка на Батьківщині приневолена мовчати. Чужий її духовості режим не відгукнеться на її болі, потреби й бажання.

Це зобов'язує нас промовити слово за неї і в вільному світі відзначити цю нашу річницю. В тій цілі СФУЖО, що репрезентує українське жіноцтво у вільному світі, скликає — СВІТОВИЙ ЖІНОЧИЙ КОНҐРЕС.

Саме минає 10 літ, як волею Світового Жіночого Конґресу, що відбувся у Филадельфії, засновано Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). І в нас закінчився певний етап праці. Треба зробити підсумки її, з'ясовуючи собі наше сучасне положення у світі та глянути в майбутнє, намічуючи напрямні розвитку в духовому й організаційному аспекті серед жіноцтва у вільному світі.

Закликаємо українське жіноцтво готовитись до активної участи у цьому З'їзді, а все українське громадянство просимо приділити належну увагу цій події в житті національної спільноти.

Конґрес відбудеться в Ню Йорку в часі від 24—27 червня, 1959 р.

Олена Залізняк, голова СФУЖО

Олена Лотоцька і Марія Квітковська, містоголови в ЗДА

Стефанія Савчук і д-р Стефанія Потоцька, містоголови в Канаді

Ніна Коваленко, містоголова в Европі

Ольга Горачук, містоголова в Південній Америці

Ірина Пеленська, містоголова в Австралії

Комісії СФУЖО

Для підготови Студійних Днів Конґресу оснувався ряд Комісій. У Ню-Йорку працює Комісія Культ.-освітня, Зв'язків, Виставки й Молоді, в Нюарку Комісія Суспільної Опіки, у Филаделфії Комісія Програмова, Виховна й Молоді. Кожна Комісія розглядає проблематику своєї ділянки, щоб її видвигнути на Студійних Днях.

Економічна анкета

Матеріял, що його дала економічна анкета СФУЖО, опрацьовує тепер економічна референтура під проводом п. Олени Трофимовської. Анкета дала погляд на економічне положення жінки-еміґрантки. Поодинокі відтинки анкети п. Трофимовська обговорить тепер у пресі.

Делеґатки

Приїзд делеґаток із заморських країн натрапляє на фінансові труднощі. Одначе Управа СФУЖО робить усі заходи, щоб коли не з кожної країни, то принаймні з кожного континенту прибула представниця на Конґрес. До тепер уже устійнено делеґаток із Австралії, Південної Америки й Европи.

Комісія Статусу Жінки

Цього року, 9 березня, почала радити Комісія Статусу Жінки в Об'єднаних Націях. З нагоди відкриття сесії Національна Рада Жінок Америки влаштовує для делеґаток прийняття. У ньому взяли участь члени Комісії Зв'язків СФУЖО — пп. Артеміда Мареш і Олександра Різник.

Українка у вільному світі

Така буде назва книжки, яку видає СФУЖО з нагоди свого Конґресу. Вже надіслали звідомлення Об'єднаних Українських Жінок Англії й Німеччини. Підготовляють його й інші члени-організації. Туди увійде загальний огляд СФУЖО за десять літ.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Діма: "ДЕНЬ ПОДОРОЖІ", Мюнхен, 1958, накладом автора, стор. 42.

Свою, давно ожидану подорож, Діма відбула сидячи при вікні. Була зразу нею захоплена — особливо, коли ніжно-білі ромашки пригадали їй Україну.

Подорожні переживання, розмови з пасажирами та інше викликують у душі подібні переживання та спогади. При переїзді границі в Німеччину на зміну гарному настроєві оживають у серці прикрості та образи від колишніх "іберменшів", їх знущання над "остарбайтерами", та інші кривдячі події.

В душі наростає одне велике прагнення: щоб вже ніколи-ніколи більше не було в світі війни та щоб величезні витрати грошей на неї могли бути обернені на покращання життєвих умовин.

Наприкінці чемна поведінка німця злагіднює попереднє вороже наставлення й день за вікном стає знов ясний. Читачі прочитають з користю цю книжечку.

Є. С.

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ В АМЕРИЦІ

ВІСТІ З ВІДДІЛІВ УЗХ

34-ИЙ ВІДДІЛ У ГЕМТРЕМК, МІШ.

21 грудня 1959 р. Відділ перевів річні Збори. Голова, п. Юлія Чайківська подала звіт з діяльности за попередній рік. Зазначила, що членок охочих до праці не багато. Подякувала їм за співпрацю та просила, щоб на будуче всі членки пам'ятали, що працю у Відділі не може провадити лише голова та кілька одиниць, але всі мусять доложити рук і тоді Відділ буде сильним і викажеться ще кращими успіхами в своїй праці. Зі звіту голови видно, що 34-ий Відділ був активний внутрі организації. Уряджував часто товариські вечері, пікніки, та також брав участь у громадському житті так в українському, як і американському. Членки працювали в громадських комітетах — Окружній Управі ОДВУ, УКК, Інтернаціональному Інституті. Організація допомогла потребуючим родинам, американським ветеранам по шпиталях, українським сиротам у Филаделфії і в Европі. Приходу було $531.00, а розходу $426.00.

В останньому році 34-ий Відділ дуже піднісся, в чому велика заслуга голови п. Чайківської, та щиро відданих членок, тому членки попросили п. Чайківську перебрати провід на 1959 рік, на що вона, як піонерка цього Відділу згодилася.

Управа на 1959 рік обрана в такому складі: Ю. Чайківська — голова, М. Бушард, П. Зубальська і А. Сухій — заступниці голови, Т. Мойсюк — рек. секретарка, А. Гуменчук — касирка, Бориськевич — заступниця, фін. секретарка — М. Машталєр, А. Орлецька — заступниця.

По Зборах влаштовано прийняття Управі, членки приємно перебули час та висловлювали надію на успішну працю у Відділі.

52-ИЙ ВІДДІЛ У СИРАКЮЗ, Н. Й.

Дня 11 січня 1959 р. Відділ перевів Загальні Збори. З касового звіту виходить, що доходів за 1958 рік було $688.80, а розходів $557.07. На рік 1959 переобрано ту саму Управу, а саме: голова — Текля Каменюк, заступниця голови — Анастасія Боднар, фінансова секретарка — Тетяна Заліска, заступниця — Михайлина Величко, касирка — Магдалина Дзецюх, заступниця — Текля Шкляренко, рек. секретарка — Анна Танаша, заступниця — Пелагія Трипилюк. Контрольорки — Марія Кравець і Анна Кулич.

По Зборах членки мали перекуску і на гарній й товариській зустрічі перевели приємно вечір. Накінець побажали собі завзяття й успіху в праці в цьому році. Многоліттям для всіх членок закінчено вечір.

52-ий Відділ у Сиракюз це один з найкращих Відділів УЗХ, в якому проходить жертвенна праця і велике зрозуміння для завдань, що стоять перед Українським Золотим Хрестом. Відділ відзначається дуже гарною співпрацею з Головною Управою УЗХ, зібрав поважну суму з коляди та перевів збірку на поміч для письменниці О. Лятуринської.

Головна Управа УЗХ

ЗА КРАСУ І МОЛОДІСТЬ

Одинока рада на занечищену вугорями шкіру це ґрунтовне, систематичне очищування. Коли це переводимо послідовно кожного вечора, то нема шкіри, байдуже в якому ступені занечищення вона знаходиться, щоб не покращала.

Маємо на увазі не тільки умивання обличчя, а сумлінне очищування, що досягає через всі сім прошарків шкіри аж до самих порів.

Отже кожного вечора перед спанням вмасовуємо легко на обличчя і шию очищувальний крем т. зв. Cleansing cream (не жалійте його). Спершу надмір легко стягаємо "клінексом", по кількох хвилинах витираємо решту. Це змиває бруд назовні. Тепер беремося ґрунтовно до бруду, що під сподом. Намилюємо обличчя натовщеним милом т. зв. superfatted soap (поручаємо Allenbury's basic soap) і спеціяльною щіточкою до обличчя т. зв. Complexionbrush, вмасовуємо шуму особливо в місця коло носа і на бороді. Споліскуємо щедрими пригорщами теплої води. Закінчуємо "ритуал" намоченою в алькоголевім розчині, т. зв. Astringent, ваткою, якою легко обстукуємо обличчя. При масній шкірі нічний натовщуючий крем кладемо тільки під очі і там де зарисовуються морщини. Вранці змиваємо масну шкіру відваром з цитринової лушпини і накладаємо молочко, т. зв. Powder base lotion, яке хоронить від шкідливих атмосферичних впливів.

Коли шкіра суха, тоді після очищення накладаємо тільки відживний крем і залишаємо на ніч. Рано споліскуємо молоком і холодною водою та накладаємо молочко.

При вражливій сухій шкірі мила не вживаємо, лише т. зв. Skinfreshener на змиття очищувального крему.

Коли лице дуже занечищене, що трапляється особливо при масній шкірі, тоді два рази на тиждень замість мила вживаємо спеціяльного порошку т. зв. Complexion grains (найкраще надається мука з міґдалових отрубин, т. зв. Almond skin meal). Розробляємо з цього густувату масу і втираємо всюди, крім шкіри коло очей. Змиваємо теплим молоком і споліскуємо холодною водою.

Євгенія Янківська

КОНТЕСТ "Жіночого Світу"
З НАГОДИ ДЕСЯТИЛІТТЯ

Контест "Жіночого Світу" з нагоди **10-ліття** в повному русі. Досі є 12 зголошених контестанток. Крім заподаних в останньому числі "Ж. С.", зголосились до участи контесту такі пані: **Анна Лащук, Саскатун, Саск., Ольга Семенюк, Кірклендлейк, Онт., Катерина Ониськів, Дітройт, Міш., від Українського Золотого Хреста Америки і В. Федорів, Едмонтон, Алта.**

Всі контестантки, розуміючи вповні вагу й значення "Жіночого Світу" для українського жіноцтва в Канаді й поза Канадою, докладають багато праці й зусиль для матеріяльного забезпечення журналу. Здобуті осяги-голоси до **10 березня ц. р.** подані під світлинами. **Четверте місце** в контесті займає **п. М. Стецина з Монтреалу, що здобула 20,155 голосів**, а на **шостому місці** стоїть **п. С. Романик, Зах. Торонто, з 9,420 голосами.** Їх світлин ще немає.

Вітаємо щиро всіх контестанток у змаганні та прохаємо членок ОУК і УЗХ та читачок "Ж. С." виявити їм якнайбільше допомоги в їхній праці.

За Контестовий Комітет:
С. Проців, голова, Т. Ґрай, секретарка,
М. Дунець і С. Бубнюк, членки

АНАСТАСІЯ ТЕРЕБУШ
Торонто, Онт.
33,150 голосів

СТЕФАНІЯ ҐРЕНЮК
Виндсор, Онт.
32,200 голосів

ЛЮБОМИРА ЧАЙКОВСЬКА
Вінніпеґ, Ман.
22,300 голосів

РОЗАЛІЯ МУРЕЙ
Ст. Бонифас, Ман.
15,700 голосів

АННА ДАДИК
Реджайна, Саск.
8,000 голосів

КАРОЛЬКА ЧЕРЕВАТА
Ошава, Онт.
4,600 голосів

ОЛЬГА СЕМЕНЮК
Кірклендлейк, Онт.
1,500 голосів

АННА ЛАЩУК
Саскатун, Саск.

ЗВЕРНЕННЯ ДО КОНТЕСТАНТОК

Дорогі Пані Контестантки!

Я, що зголосилась перша до участи в контесті "Ж. С." з нагоди його 10-ліття, хочу виявити свою радість, а заразом і ґратуляції Вам, моїм **"суперницям"**, за те, що Ви взяли на себе святий обов'язок важкої праці в цім ювілейнім змаганні.

Мило мені також бачити імена цих жінок, що зложили свої жертви на мій скромний заклик. Пригадую і прошу решти викликаних мною осіб поспішити зі своїми пожертвами.

Дорогі Пані Контестантки! Вірю, що погодитесь усі, як одна: даймо заклик з нагоди 10-ліття "Ж. С." здобути **десять тисяч долярів!** Ми, жінки-українки, не повинні захитатись у такій важній справі, що перед нами. Я вірю у свої сили і вірю, що разом ми можемо доконати чудес. Тому взиваю Вас усіх, дорогі контестантки, працюймо щиро й завзято, а наша праця напевно увінчається успіхом.

Ану, всі до праці для спільної ідеї! Хай Всевишній Бог благословить наші спільні труди й подасть нам сили і здоров'я витривати до кінця та виконати вповні успішно наше завдання.

Стефанія Ґренюк, контестантка з Виндсор, Онт.

ПРО ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Відповідь Вп. П. Єлисеї, Едмонтон, Алта.: На жаль, Ваш лист задовгий, щоб його помістити, одначе проблема, що Ви її в ньому заторкуєте, є дуже актуальна й тому я постараюся на цю тему сказати кілька слів.

Добре виховання є тільки пустою фразою, коли воно не має своїх глибоких коренів у нашому найтіснішому колі, в колі нашої родини. Замало є бути дуже коректним, огладженим "виполірованим" тільки тоді, коли нас хтось обсервує, або нам залежить, щоб зробити на комусь добре враження. Куртуазія, пошановання старших, знання, що можна, а що ні, приязна теплота, відсутність вульґаризмів — повинні бути засадничими промоторами в відношенні поодиноких членів родини між собою. Це особливо є дуже важне, коли під увагу входять малі діти. Вони ще не мають розвиненого власного критичного змислу й тому треба дуже вважати що в присутності дітей говориться і робиться. При дітях не вільно розказувати двозначних жартів, бо дитина може в даній хвилині того не розуміти, але колись, як підросте, дана розмова може їй при певних обставинах пригадатися, вона її зрозуміє і тоді почує великий несмак, а то й образу до своєї матері чи батька, що вони щось такого могли говорити. При дітях не вільно вживати поганих і нецензурних слів та фраз. Діти їх дуже скоро (і то як скоро!) вивчають і з великим задоволенням повторяють у найбільше непередбачених моментах. Не одним батькам нераз паленіли лиця, як їхня дитина в своїй наївності повторила в школі, чи при гостях, чи перед іншими дітьми те, що вона чула в себе в хаті. При дітях не вільно нікого обмовляти (хоч — на мою думку — обмовляти взагалі не треба), але як комусь дуже хочеться сказати щось ущипливого, чи злобного, чи навіть і правдивого, на адресу когось неприсутнього, то краще це робити тоді, коли ви є певні, що діти вас не чують. Дайте дитині змогу самій виробляти собі поняття про людей. Нехай вона не росте з переконанням, що пані Коротенька "є собі звичайна сторожиха, а тільки на еміґрації зробилася пані", або що пані Дрімська "зраджує свого чоловіка", а пан Кирпоносий "доробився нечесно".

Дуже часто ми чуємо вислови негодування в сторону сучасної молоді, мовляв вона не вихована, розгукана і т. і. Одначе, коли застановимося, то чи не ми самі в цьому винні? Скільки разів дорослі між собою сваряться, вживаючи найпоганіших висловів до себе, а дитина це слухає. Скільки разів мати докоряє доньці, що вона неохайна, а сама ходить від рання до вечора незачесана, неодягнена як слід. Діти ніколи не приймуть завваг, коли вони не бачать доброго прикладу в батьків.

Одначе, незалежно від усього, є певні засадничі правила товариської оглади, що повинні бути викарбовані в дитячій пам'яті, як табличка множення, а саме:

1. При столі ніколи не шкрябатися, колупати в зубах, чесати волосся, чистити нігті.
2. Не жувати голосно страви, не "сьорбати плинів", не "цьмакати" устами.
3. Не лишати в горнятку ложечку, не їсти ножем, не махати вилкою.
4. Не закладати серветку під бороду, тільки класти її на коліна. Не облизувати пальців.
5. Сідати до стола зачесаною, обмитою, чисто одягненою.
6. Вранці з усіми вдома привітатися, а ввечері попрощатися.
7. При столі сидіти на кріслі звичайно, просто, без усяких карколомних штук і позицій; не лягати всім тілом і ліктями на стіл.
8. Не ходити по кімнаті, а особливо по сходах важкими кроками й не тріскати дверми.
9. Не говорити погано про других, про померлих, не вживати забожень і прокльонів.
10. Не входити до кімнати без застукання.
11. Не забирати голосу, коли старші говорять.
12. Не говорити голосно в різних публічних місцях, не робити всяких денервуючих манер, що можуть когось допровадити до "білої пасії".

Віра Кемпе

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

Замість квітів на могилу бл. п. Віри Турус складаю на пресовий фонд "Ж. С." $5.00 і висловлюю матері своє глибоке співчуття.

Анна Гриценко, односельчанка
Содбури, Онт.

* * *

Замість квітів на могилу бл. п. Віри Турус складаємо $5.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу".

Антін і Анна Гащин
Виндсор, Онт.

СПІВЧУТТЯ

Висловлюємо сердечне та глибоке співчуття п. Розалії Турус з Виндсор, Онт., членці-піонерці ОУК і постійній передплатниці "Ж. С.", з приводу смерти єдиної доні, Вірці.

Хай Всевишній кріпить Її на дусі та додасть сили перенести це невимовне горе. — Редакція

* * *

ВІДГУК НА ЗАКЛИК

На заклик п. Стефанії Ґренюк складаю $5.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу" та закликаю моїх приятельок зложити свої жертви на підтримку журналу з нагоди 10-ліття. Хто наступний?

Марія Мисевич, Виндсор, Онт.

Організація Українок Канади

РОЗМОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ ОУК ІЗ СВОЇМИ ВІДДІЛАМИ

1. Контест "Жіночого Світу", що для всіх нас є дуже важливою ділянкою нашої організаційної праці, завдяки повному розумінні нашого членства є тепер у повному розгарі контестової акції. На сьогодні маємо дванадцять контестанток, в тому одна із Дітройт, п. К. Онииськів. Імена всіх інших поміщені на сторінках нашого журналу.

ЦУ ОУК щиро вітає всіх працівниць контесту, бажає їм успіхів у всіх їхніх плянах та прохає членок Відділів та Управи помагати своїм контестанткам.

2. ЦУ ОУК пригадує Управам Відділів, що кольпортаж альманахів є також дуже важливим і ми просимо про нього не забувати. Альманах дуже добре надається для святочних Великодніх подарунків.

3. В ділянці нашої культ.-освітної праці нам треба відмітити в березні пам'ять Пророка України — Т. Шевченка.

Рік 1959 це проголошений Мазепинський рік!

Пам'ять, велич могутнього духа великого Гетьмана в тому році святкують всі українці.

Доба Мазепи, багата розбудовою всіх ділянок української культури, славна зривом проти найбільшого ворога України, Москви, являється в історії нашого народу світлою добою Мазепинської величі духа!

Її треба нам вшанувати, пригадуючи славну постать гетьмана та його великі діла. Для вшанування цієї дати Відділи дістануть від ЦУ ОУК окремі матеріяли, реферати, які просимо використати у змісті культурної праці. Рівнож просимо не забувати з нагоди Великодня виучування писання писанок, яке є таким прегарним засобом у вихованні молоді та чинником збереження рідної культури.

Коли ж ми вже при близькому Великодні, то пора дати пригадку про збирання святочних оголошень для журналу "Жіночий Світ". Різдвяне число доказує, що навіть невеликі місцевості можуть багато помогти своїм контестанткам, збираючи святочні оголошення, бо ось гляньте в Різдвяне число скільки зібрали Виндсор і інші Відділи! Тож просимо не забувати про цю справу.

4. Увага: Просимо надсилати річні звіти, виповнюючи звітові форми, які ЦУ ОУК вислала всім Відділам ОУК.

5. Вісті із СФУЖО: як відомо в червні 1959 р. відбудеться Конґрес СФУЖО в Ню Йорку. Це важлива подія в житті українського жіноцтва. Наша Організація як член СФУЖО бере участь у підготовчих до Конґресу Комісіях. З нагоди Конґресу буде видана конґресова книга, до якої просимо надсилати побажання для СФУЖО. Про це докладніше напишемо в найближчому обіжнику. До цеї книги Відділи можуть давати короткі історії своєї діяльности, а також світлини. Одна сторінка в цій книзі коштуватиме $30.00. Заохочуємо Відділи викупити сторінку для себе, або побажання для СФУЖО.

Центральна Управа ОУК

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

ВАНКУВЕР, Б.К.

ПРАЦЯ ВІДДІЛУ ОУК В 1958 Р.

Праця ванкуверського Відділу ОУК йшла по лінії дуже приязної співпраці з Братніми Організаціями. Жіноцтво наше помагало в усіх їхніх імпрезах, що вимагало великих зусиль зі сторони наших членок, коли взяти під увагу мале число активних членок. До них належали: голова Відділу, п. П. Дипчій, п. А. Трач, п. Б. Боднарчук, п. К. Боднарчук, п. Курляк, пп. Шостак і Капустяник та п. Гайдей. Не було одної імпрези, де б їхня поміч у кухні чи на залі не причинилась до її успіху.

Праця Відділу йшла головно в трьох напрямах: придбання гроша, вдержання зв'язків з іншими організаціями та культурні імпрези.

Гріш потрібний нам конечно, бо заборгованість нашої домівки це тягар, що нам усім лежить на серці. Це і причина, що наш Відділ мав 5 вечорниць з танцями та помагав у двох пікніках Братніх Організацій і базарі УНО. З культурних підприємств слід згадати 20-ліття УНО і стріча з генералом М. Капустянським. Оба бенкети з цих оказій були дуже вдалі, принесли не тільки матеріяльну користь, але й велику моральну. Представники інших організацій і запрошені гості з Управи міста мали нагоду пізнати, що наші членки добрі не тільки в кухні, але репрезентують гідно нашу Організацію як бесідниці та декоратори столів.

Намагаємося обов'язково продовжувати традиції великого українського народу. Йорданський Свят-Вечір в 1958 р. був зовсім вдалий.

Найбільш замітною була участь дітей нашого членства у Різдвяній картині з дуже повчальною провідною думкою, що "українські діти скоріше згинуть, а не зрадять своєї віри й України". Сценку підготовила п. Л. Кар-

пінська з допомогою пп. Чайківської й Андріяшин.

З цієї групи імпрез треба згадати про Спільне Свячене з участю членства інших організацій і українців різних віроісповідань і хоч би це одне, що ми всі то одна велика українська родина, змушує нас до вдержання бодай цих двох традиційних моментів.

Рік 1958 був сторіччям Британської Колумбії. Наші делеґатки в Комітеті для цих святкувань були пп. А. Трач і Б. Боднарчук. Сходин і нарад було багато як і багато праці при влаштуванні виставки українського мистецтва й бенкету. І вкінці участь делегаток нашого Відділу у Крайовій Конференції ОУК, УНО і БО в Торонті. Ванкувер — Торонто це великий простір, і тим самим поважний видаток. Наші делеґатки, п. Б. Боднарчук і п. А. Трач самі заплатили кошти подорожі й удержання, а невигоду подорожі (їхали автом п. І. Боднарчука) винагородило їм прегарне враження з Крайової Конференції. Варто було посвятити не тільки куплення одної сукні, а кількох.

Не можу вичислити всієї праці нашого Відділу впродовж цілого року в одному дописі, та хочу обов'язково підкреслити працю голови нашого Відділу, п. Дипчій і господині п. Король. Пані Дипчій дуже енерґійно втягала до праці все членство і свою родину з внуками включно, а п. Король як господиня є неоцінена, Закуповує все, що потрібне, а після всіх імпрез найбільше праці спадає на неї і на п. Гайдей. Мені як одинокій членці з "новоприбулих" дуже приємно працювати з жіноцтвом давнішої еміґрації та подивляти їх повну посвяти працю для добра нашого Відділу і для збереження доброї слави українського імени.

О. З.

СПІЛЬНИЙ СВЯТ-ВЕЧІР

Заходом Відділу ОУК у Ванкувері відбуто 18 січня 1959 р. традиційну спільну Святу Вечерю при співучасті членства УНО і БО, представників інших організацій та запрошених гостей.

Голова Відділу ОУК, п. О. Заяць, попросила о. Шевчука посвятити дари Божі, а відтак з'ясувала значення спільного Свят-Вечора та зберігання українських традицій, що поза межами рідного краю має для нас, а вже особливо для молодого покоління, велике значення. Відтак покликала п. І. Лавришин на господиню вечора.

Пані Лавришин перевела програму згідно з прийнятим звичаєм у нашій організації. Вперше попросила о. Шевчука провести молитву перед Святою Вечерею. По молитві загомоніла коляда Бог Предвічний, а після вечері промовці говорили до теми дня та прихильно висловлювались про працю ОУК, що зберігає та плекає свої рідні традиції. Промовляли присутні о. Шевчук з Ванкуверу й о. Мартинів з Лулу Айленд. Обох отців п. Лавришин щиро привітала на Святій Вечері. Далі забирали слово голова Філії УНО, п. Ільницький, голова КУК, п. Стенько, кол. голова Центральної Управи ОУК, п. А. Тарновецька, член КЕ УНО, п. І. Боднарчук, п. Заяць від УСГ, п. Касюхнич і п. Курляк, голова Т-ва І. Франка з Лулу Айленд. П. З. Андріяшин відіграв дві пісні на піяно.

Наприкінці п. І. Лавришин дякувала всім за участь і всім, що причинилися до успіху Спільної Святої Вечері.

І. Лавришин, секр.

СТ. БОНИФАС, МАН.

З ПОДРУЖНЬОГО ЮВІЛЕЮ НА НАРОДНІ ЦІЛІ

День 1 листопада, 1958 року був для п-ва Петра і Серафини Велів незабутнім святом. Того дня заходом родини, краянів і Відділу ОУК у Ст. Бонифас при співучасті великого числа приятелів візначено 25-ліття їхнього подружнього життя.

У просторій залі дому УНО в Ст. Бонифас, виповненій вщерть гістьми, що прийшли звеличати п-во Велів з їхнім ювілеєм, при дверях зустріли ювілятів найближча рідня — дочки Славка, Єлисавета й Леся, сестра, п. Анна Ендрус і голова Віддділу ОУК, п. Анна Копичанська. Велику несподіванку зробила для батьків їх найстарша дочка Славка Пастир, яка приїхала з Торонта на це родинне свято зі своєю маленькою донею, та тількищо при дверях її батьки побачили. Це була справді зворушаюча хвилина не тільки для п-ва Велів, але для всіх присутніх.

П-во П. і С. Вель

Ювілятів запроваджено за стіл, гарно прибраний квітами й барвінком. Господарем свята був п. Брененштуль, кузин п-ва Велів. Отець К. Гаврилів, парох української католицької церкви св. Петра й Павла в Ст. Бонифас, провів молитву перед вечерею та опісля висловив на адресу ювілятів щирі слова признання за примірне життя, гарне виховання дітей та за вміння погодити приналежність до церкви й організації, де вони як у церкві, так і в організації є добрими й активними членами. Крім о. Гаврилова промовляли ще дочки п-ва Велів, сестра пані Вель, п. Ендрус, стриєчний брат, п. Петро Вель, краяни, п. А. Пелесай з Едмонтону, п. В. Копичанський від Філії УНО і БО у Ст. Бонифас, п. В. Костів від Філії УНО і БО у Вінніпеґу, п. Мелещук від вугольної кооперативи, кузинка, п. А. Ґудзюнис, яка також вручила п-ву Велям дарунок від присутніх і п. А. Копичанська. Вона передала ювілятам квіти від Відділу ОУК. Всі промовці підносили заслуги п-ва Велів як у приватному, так і в організаційному й особистому житті та бажали їм ще багато здоров'я і щастя в май-

бутності та дочекати до золотого ювілею. Також прочитано низку привітальних листів і телеграм. Після гарної і багатої вечері гості забавлялися при звуках доброї музики до пізньої ночі.

На другий день під час гостини для рідні і ближчих приятелів переведено збірку на народні цілі: "Новий Шлях", "Жіночий Світ" і КУК. Жертви зложили: по $10.00 — п. Петро Вель (стриєчний брат); по $5.00 — п-во П. і С. Велі; по $3.00 — п. С. Носаль; по $2.00 — п. П. Пастир; по $1.25 — п. Т. Стефанишин; по $1.00 — пп. М. Хам, І. Кучер, М. Обухівський, І. Копінський, І. Вель, А. Пелесай, Бренештуль, В. Копичанський, В. Говіка, Бовмен, А. Ендрус; по 50 ц. — Карплюк, В. Вергун, Е. Мілер, С. Головатий, Р. Мурій.

Всім жертводавцям щира подяка, а п-ву Велям багато здоров'я і всього добра на шляху другого 25-ліття.

Присутня

ВІННІПЕҐ, МАН.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Дня 11 січня 1959 р. відбулися Річні Загальні Збори ОУК у домівці УНО. Збори відкрила голова, п-ні А. Шеремета, привітала всіх приявних і запропонувала вибрати Президію Зборів. Вибрано п. Л. Чайковську і заступницю голови ЦУ ОУК, п. Є. Ситник, а на секретарку запрошено п. Л. Калинюк.

Пані Є. Ситник відчитала спеціяльну молитву, яка своїм змістом закликала до єдности й праці всіх членок ОУК. Потім відчитала прізвища всіх померлих членок. Їх пам'ять вшановано повстанням із місць і однохвилинною мовчанкою.

Опісля приступлено до звітів членів Управи з цілорічної праці. Звітували: голова — п. А. Шеремета, заст. голови — п. В. Кобилянська, фін. секр. п. А. Білоус, рек. секр. — п. Л. Калинюк, культ.-освітня реф. — п. Л. Чайковська, представниця до КУК — п. М. Тиктор, предст. до Червоного Хреста і хворих — п. А. Довжанська, касирка — п. Р. Гуцуляк, від Провірної Комісії п. О. Семака. Всі звіти прийнято одноголосно й уділено абсолюторію уступаючій управі.

Потім вибрано нову управу на 1959 рік в такому складі: голова — п. А. Шеремета, 1-ша заступниця — п. Л. Калинюк, 2-га заступниця — п. В. Кобилянська, рек. секр. — п. Р. Піуш, фін. секр. — п. А. Білоус, касирка — п. Р. Гуцуляк, членка управи — п. О. Семака, культ.-освітня реф. — п. Л. Чайковська, реф. преси — п. М. Тиктор, Рідношкільний Комітет — п. А. Калинюк, представниці до КУК — п. М. Тиктор, п. С. Залозецька і п. К. Кушнір, кольпортерка "Жіночого Світу" — п. С. Бибик, відвідувачки хворих — пп. А. Довжанська, П. Нагорняк і К. Кушнір, господині — пп. Л. Костів, М. Костів, А. Довжанська, П. Нагорняк і Д. Нецкар. До Контрольної Комісії вибрано пп. А. Кінах, К. Кушнір і Д. Нецкар.

Треба зазначити, що Збори відбулися в поважному настрої і по діловому. На зборах були приявні як гості кількох членів Управи Філії УНО з дорадчим голосом.

Загальні Збори закінчено відспіванням "Не пора" і "Боже щасти".

М. Тиктор, прес. реф.

МОНТРЕАЛ, КВ.

З НЕСПОДІВАНОЇ ГОСТИНИ НА ПРЕСУ

Після вибору нової Управи монтреальського Відділу ОУК, влаштовано несподіванку нашій довголітній членці і кольпортерці "Жіночого Світу", п. Марії Дейнеці з нагоди 60-ліття її уродин.

В неділю, 4 січня ц. р. за ініціятивою п. Марії Чайківської та при співучасті молодшої п. С. Дейнеки з донечками, відбулося чайне прийняття у приватному домі Ювілятки. Дружня атмосфера і піднесений настрій гармоніювали з гарно й щедро прибраними столами. Пані М. Чайківська, бажаючи сердечно в імені всіх присутніх многоліття й успіхів в особистому та організаційному житті, передала Ювілятці практичний дарунок. Пані М. Дейнека зворушено дякувала за милу несподіванку і дарунок. Голова, п. Анастасія Білик, виголосила слова щирого привіту і пригадала присутнім про матеріяльні потреби "Жіночого Світу". Присутні щедро відгукнулись на заклик п. Білик та зложили $42.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу", з чого самі п-во Дейнеки жертвували $12.00. Всім жертводавцям щира подяка.

СПІЛЬНИЙ СВЯТ-ВЕЧІР ТА ТРАДИЦІЙНА ЩЕДРІВКА

Як рік-річно, так і цього року, в неділю, 11 січня членки нашого Відділу разом з Братніми Організаціями УНО, влаштували спільну Свят-Вечерю. Голова, п. А. Білик, з нагоди Свят Різдва Христового промовляла щиро і змістовно. Наші пильні господині, п. М. Чабан і п. М. Стецишин вміло рядили господарською частиною.

В неділю, 18 січня наші членки, розділившись на групи і незважаючи на глибоко засипані снігом вулиці Монтреалу, ходили щедрувати. Гроші призначено на сплату довгу нового Національного Дому, організаційний фонд і допомогу українській школі в Німеччині.

Культ.-освіт. реф.

ЗАХ. ТОРОНТО, ОНТ.

Заходом членок Відділу ОУК влаштовано 15 листопада, 1958 р. чайний вечір з бінґом для членства УНО, ОУК і приятелів.

Невелика, але добре дібрана публіка гарно забавлялася. При цім варто згадати, що на бінґо дарували нагороди такі членки: містоголова, п. С. Романик на $6.00 і печиво до чаю, голова, п. Є. Даниляк, вишитий стрій на ляльку і спідничку, п. Р. Бойко ляльку, п. А. Хрущ до кухні товарів на $2.00 і печиво, п. Ю. Станґрет печиво й хустину. Ці щедрі подарунки принесли кількадесять долярів на Фонд Відділу.

Вечір пройшов дуже гарно

Щира подяка вище згаданим членкам за пожертву, а всім присутнім за участь.

АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

Заходом Відділу ОУК у Західньому Торонті влаштовано Андріївський вечір. При цій нагоді п. С. Савчук, голова ЦУ ОУК, виголосила промову до своїх колишніх учениць, закликаючи їх ставати в ряди Молодечого Відділу ОУК та разом працювати для добра українського народу.

Голова Відділу, п. Є. Даниляк, дякувала п. Савчук за гарну промову та за звеличання вечора своєю присутністю.

Пані С. Романик і п. В. Марусяк підготовили відповідну сценку з нагоди Андріївського вечора та розвеселили своєю грою приявних. Пані С. Ґонта згадала про андріївські звичаї в рідному краю, а гостя, п. Улян згадала колишні часи, порівнюючи їх з теперішніми. Пан В. Марусяк розповів про цікаві звичаї з нагоди св. Андрія на Буковині. Спільною перекускою закінчено цей милий вечір.

Т. Ґрай

ТОРОЛД, ОНТ.

З НАГОДИ НАБУТТЯ ДОМУ НА НАРОДНІ ЦІЛІ

16 листопада 1958 р. з нагоди набуття нового дому п-ва Підзамецьких, їхні сини з родиною, односельчани, приятелі, і місцеві, і з далека, як з Торонта, Гемилтону і Веланд прибули до Торолд і влаштували п-ву Підзамецьким несподіванку. Зайнялись тим місцеві пані, п. Миросевич і інші, а господинею була пані Матейко з Веланд, Онт. Отець Дзюрман відкрив гостину молитвою. По вечері їхній син Карло від своєї і братови родини побажав своїм батькам кріпкого здоров'я і довго прожити в щасті у своїм новім домі. Опісля зложили побажання п. Миросевич, п. Іван Притуляк з Торонта, а також о. Дзюрман. Відтак пані Матейко вручила від усіх присутніх дарунок у коверті. П-во Підзамецькі щиро дякували всім, що їх вшанували і за дарунок.

З переведеної збірки призначено на "Жіночий Світ" по $5.00.

Щира подяка всім жертводавцям, а п-ву Підзамецьким щасливого довгого життя.

Присутня

РЕДЖАЙНА, САСК.

З ЮВІЛЕЮ НА ПРЕСУ

День 14-го лютого 1959 року був для п-ва Івана і Павліни Харик незабутнім святом. Того дня заходами Відділу ОУК в Реджайні при співучасті великого числа приятелів відзначено 25-ліття їхнього подружнього життя.

П-во І. і П. Харик

Простору залю дому УНО в Реджайні виповнили вщерть гості, що прийшли звеличати п-во Хариків із їхнім ювілеєм. Коли ювіляти ввійшли на залю, присутні прийняли їх рясними оплесками. Відтак запроваджено ювілятів за стіл, гарно прибраний квітами та заложений українськими стравами.

Господарем свята був п. Загарук. Молитву провів п. М. Піварчук. Після молитви п. Загарук висловив на адресу ювілятів слова признання за їх примірне життя та приналежність до церкви й до організації.

По вечері господар покликав до слова голову Філії УНО, п. Гр. Дадика, який подав перебіг життя ювілятів та побажав їм кріпкого здоров'я й дочекати до золотого ювілею. Відтак говорила голова Відділу ОУК, п. О. Пухала. Вона передала п-ву Харикам гарний дарунок від усіх присутніх. Наприкінці покликано до слова пані Харик, що дякувала всім за милу несподіванку та за гарний дарунок.

На другий день п-во Харики запросили своїх приятелів на обід. Під час обіду голова Філії УНО, п. Г. Дадик закликав до збірки на українську пресу. Присутні зложили $21.50 на "Жіночий Світ". Всім жертводавцям щира подяка, а панству Харикам бажаємо доброго здоров'я на дальшім шляху їхнього життя.

Присутня

ПОДЯКИ

Почуваюся до милого обов'язку щиро подякувати за милу несподіванку, що мені влаштовано з нагоди моїх уродин — 60-ліття з дня народження.

Сердечно дякую п. Марії Чайківській як ініціяторці за зорганізування гостини і за побажання для мене. Щиро дякую всім членкам ОУК, моїм сельчанам і моїм дітям і внукам за побажання, гарні співи та дуже цінний подарунок. Я не забуду доки житиму цієї гостини.

Ще раз усім щире спасибі.

Марія Дейнека, Монтреал, Кв.

Цією дорогою складаю найщирішу подяку друзям і приятелям за вияви щирої приязні під час мого перебування в шпиталі при Саскатунськім університеті.

Вперше висловлюю сердечну подяку за квіти місцевому Відділові ОУК. Не з болю по важкій операції, а з радости я плакала, коли пробудилася і побачила різноманітні природні квіти. Я дихала їх життям. Не менше зворушили мене прекрасні квіти від п. Дон Борк — адвоката з Реджайни, щирого приятеля мого сина Романа, що саме прилетів літаком і я тільки материнним серцем відчувала його присутність, а запах квітів збудив мене, здавалось, від вічного сну.

Всім щиро дякую за квіти, листовні співчуття і бажання скорого виздоровлення та різні дарунки. А головно дякую пп. Завадюк і Залєщук, котрі відвідали мене від Української Православної Церкви, далі п-ву Найчукам, пп. Семків, Грицан, Ґрещук, Кінаш, д-рові В. Яшанові, пані Райт, пані Барнард, пані Ґібсон, п. Д. Райт, паннам Вірі Мороз, Ленет Луїс, Еленор Ґлазієр, Естер Кейфер і всім тим, що їх може призабула. Хай Господь буде для них милосердний за їх добре серце. Наприкінці дякую

д-рові Лянда і д-рові Берри за успішну операцію і за опіку норсі Бойкович та поручаю всім їх спеціяльне звання.

Правдивих і щирих друзів тільки в біді можна пізнати.

А. Лащук, Саскатун, Саск.

Почуваємося до милого обов'язку скласти щиро-сердечну подяку всім, що зайнялися і причинилися до влаштування нам прийняття з нагоди 25-ліття нашого подружнього життя.

В першій мірі дякуємо дочкам — Славці, що приїхала аж з Торонта на це родинне свято, Єлисаветі й Лесі, сестрі Анні, братові Петрові з дружиною, кузинові Бренештуль з дружиною, краянам та Відділові ОУК. Зокрема дякуємо п-ву Копичанським, п-ву Хамам, п-ву Каптіям і п-ву Ґудзюнисам. Дякуємо всім, що не жаліли часу ні труду та зайнялися підготовкою ювілейного свята для нас. Дякуємо о. К. Гавриліву й усім гостям, що своєю присутністю вшанували й обдарували нас з 25-літтям та тим, що прислали нам телеграфічні й листовні привітання. Також висловлюємо сердечну подяку Управі Філії УНО у Ст. Бонифас за відпущення залі на прийняття. Всім ще раз щире українське спасибі за гарну й милу гостину, яка залишиться назавжди в нашій пам'яті милим спомином.

Вдячні

Петро і Серафима Вель
Ст. Бонифас, Ман.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

СТАРОКРАЙОВІ МАЛЕНЬКІ ПАЇ

1/3 горнятка товщу (шортенінґ)
2 горнятка муки
4 малі ложечки порошку до печива (бейкінґ павдер)
1 ложечка солі
3 столові ложки цукру
1 яйце
2/3 горнятка молока
6 яблук

Потяти товщ ножем дрібненько на стільниці. Пересіяти муку і порошок до печива два рази, замішати з товщем легенько, додати цукор, сіль і яйце та влити молоко. Замішати подібно як на пай м'яке тісто, викачати на столі валок (у роді грубої ковбаси) та потяти на квадратики. Розтачати до міри, щоб можна завинути половину яблука в кожний квадратик. Яблука обібрати зі шкірки, розтяти на половину, перетинаючи хвостик, вичистити зернятка з середини і наповнити цукром. Тоді обвинути тісто кругом яблука в роді квітки. Поскладати на натовщену бляху та пекти при температурі 375 ст. Ф. 30 хвилин. По часі 20 хвилин печива долити сироп і пекти до готовности.

Сироп: ½ горнятка жовтого цукру (бравн шуґар) і 1 горнятко води, варити 3 хвилини.

СТАРОКРАЙОВІ ПИРІЖКИ

2 пачки сухих дріжджів
½ горнятка літеплої води
1 ложечка цукру
2 ф. муки
2 ложечки солі
¼ горнятка цукру
1 яйце
2 жовтки
1½ склянки молока (на пів з водою)
1 ложка товщу (шортенінґ або масло)

Дріжджі, викислі до міри, вимішати й вилити до муки. Влити тепле молоко й місити рукою, як напр. тісто на паску, додаючи м'який неперетоплений товщ.

Замішене тісто накрити в посудині накривкою і грубшим рушником та залишити в теплі, щоб підросло. Тоді знову помісити. А коли вдруге підкисне, посипати стільницю мукою і столовою ложкою накладати на стільницю тісто. Розкачати та накладати начинку: картоплю з сиром, потяті яблука, вимішані з цукром, чи сливки наповнені в середині цукром. Зложити тісто докупи в роді пиріжка. Розтопити на ринці ложку масла й вкладати рядком пиріжки. Коли підійдуть угору, вложити до печі та пекти при 300 ст. Ф. ¾ години. По часі ½ години печива покласти зверху дві ложки квасної сметани і пекти до готовности. Їсти самі або зі сметаною.

Подала Катря Янківська

КАРТОПЛНІ ОЛАДКИ (ПЛЯЦКИ) ЗІ СМЕТАНОЮ

2 ф. картоплі
¾ горнятка муки
1½ ложки цукру
½ ложечки соди до печива
сіль до смаку
1 яйце
2 ложки товщу
¾ горнятка сметани

Обчищену відварену картоплю протерти крізь сито, добре змішати з просіяною мукою і з сухими складниками, додати яйце та ще раз добре вимішати. Приготовлену масу виливати ложкою на сковороду (пательню) з розігрітим товщем і смажити оладки на ній з обох сторін до рум'яна. Подавати з доброю квасною сметаною.

ЗАПІКАНІ БУЛОЧКИ З ШИНКОЮ І СИРОМ

1 ложка оцту
2 ложки кукурудзяного сиропу (корн сироп)
1 зубчик часнику, дрібно посічений
1 лавровий листок
½ горнятка води
1 пушка (12 унцій яловичого м'яса — (біф ловф)
1 ложка мішаного потовченого коріння
8 кусників житнього хліба
1½ горнятка дрібно посіченої зеленої капусти, приправленої сілю, майонезом та цукром до смаку (колсла).

Змішати оцет з 1 ложкою сиропу в малому горщику та додати часник, лавровий листок і воду. Поставити в цей розчин м'ясо та варити під покришкою 10 хвилин. Обернути, дати решту сиропу, посипати товченим корінням, накрити і знову варити 10 хвилин на легкому вогні. Вибрати м'ясо з води, покраяти на 12 кусників, і поскладати на половинках посмарованого маслом хліба, наложити капусту та прикрити другими половинками хліба. Добрі, т. зв. "пастрамі" канапки.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

М. Дейнека, Монтреал, Кв. (збірка на уродинах)	$40.00
Відділ ОУК, Вінніпеґ, Ман. (з чайного прийняття в п. Довжанської $24.00, від п. Л. Костів $10.00)	34.00
Відділ ОУК, Монтреал, Кв. (щедрівка)	25.00
Т. Ґрай, Торонто, Онт. (з поминок по бл. п. дружині В. Маруська)	16.00
Відділ ОУК, Ст. Кетеринс, Онт. (з 36-ліття подружнього життя п-ва Козакевичів у Вайнленд, Онт.)	13.00
Відділ ОУК, Ст. Бонифас, Ман. (щедрівка)	10.00
А. Войтович, Виндсор, Онт.	10.00
А. Гнатюк, Саскатун, Саск. (з уродин п. О. Конопки)	8.00
С. Вишнецька, Торонто, Онт.	6.50
Г. Дершко, Саскатун, Саск. (збірка, на яку зложились по $1.00 пп. М. Бедзик, А. Гнатюк, Г. Дервшко, М. Жеребецька, Н. Небелюк і Д. Турянська)	6.00
М. Мисевич, Виндсор, Онт.	5.00
З. Маріяш, Дітройт, Міш.	2.50
І. Лавришин, Ванкувер, Б. К.	2.00
В. Підсадна, Гемилтон, Онт.	2.00
А. Лаба, Шікаго, Ілл.	1.50
К. Сиротюк, Торонто, Онт.	1.50
П. Блаженко, Гемилтон, Онт.	1.00
К. Дякунчак, Торонто, Онт. (коляда)	1.00
А. Ендрус, Вінніпеґ, Ман.	1.00
С. Михайлів, Вудсайд, Н. Й.	.50
А. Семотюк, Вінніпеґ, Ман.	.50
Е. Слюзар, Каракас, Венезуеля	.50
Л. Слюзар, Монтреал, Кв.	.50

Всім жертводавцям сердечна подяка за допомогу.

Адміністрація "Жіночого Світу"

Від Редакції: Кутки любителів квітів і городництва, що їх у цьому числі не поміщено з браку місця, появляться в черговому числі "Жіночого Світу".

Від Адміністрації: Дорогі передплатниці(ки)! Не чекайте на окрему пригадку в справі вирівняння передплати, а гляньте на дату біля своєї адреси на журналі. Якщо передплата вже скінчилася, відновляйте її зразу самі.

Впродовж 10-ліття "Жіночого Світу" просимо приєднати бодай одну-дві нових передплатниць. Докажіть ділом вашу прихильність до свого журналу.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНІЙ ОДЯГ

ДОБРА НОВИНА! — ЧИТАЙТЕ ВСІ!

Вже вийшла з друку і є в продажі книжечка
КАТЕРИНИ АНТОНОВИЧ
знавця українського народнього мистецтва

Ця книжечка подає точний опис і крій українського народнього дівочого вбрання включно з двома двокольоровими таблицями взорів. Є там також пояснення щодо вигляду народнього одягу для малих дівчаток та опис і крій чоловічих шараварів. Вступні і кінцеві завваження про народнє мистецтво і наші традиції доповнює зміст цього цінного і так необхідного підручника для всіх, хто цікавиться і бажає причинитися до поширення правильного українського народнього одягу на сцені — хорових, танцювальних і драматичних гуртків чи інших ансамблів.

Підручник **"Український народній одяг"** має 24 двоколонні сторінки, багато ілюстрований. Мистецька обгортка і рисунки Катерини Антонович.

НАКЛАД ОБМЕЖЕНИЙ. — ЦІНА 50 ЦЕНТІВ. — КНИГАРНЯМ ВІДПОВІДНИЙ ОПУСТ.

Замовляти на адресу:
WOMAN'S WORLD
Box 791 — Winnipeg, Man., Canada.